

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

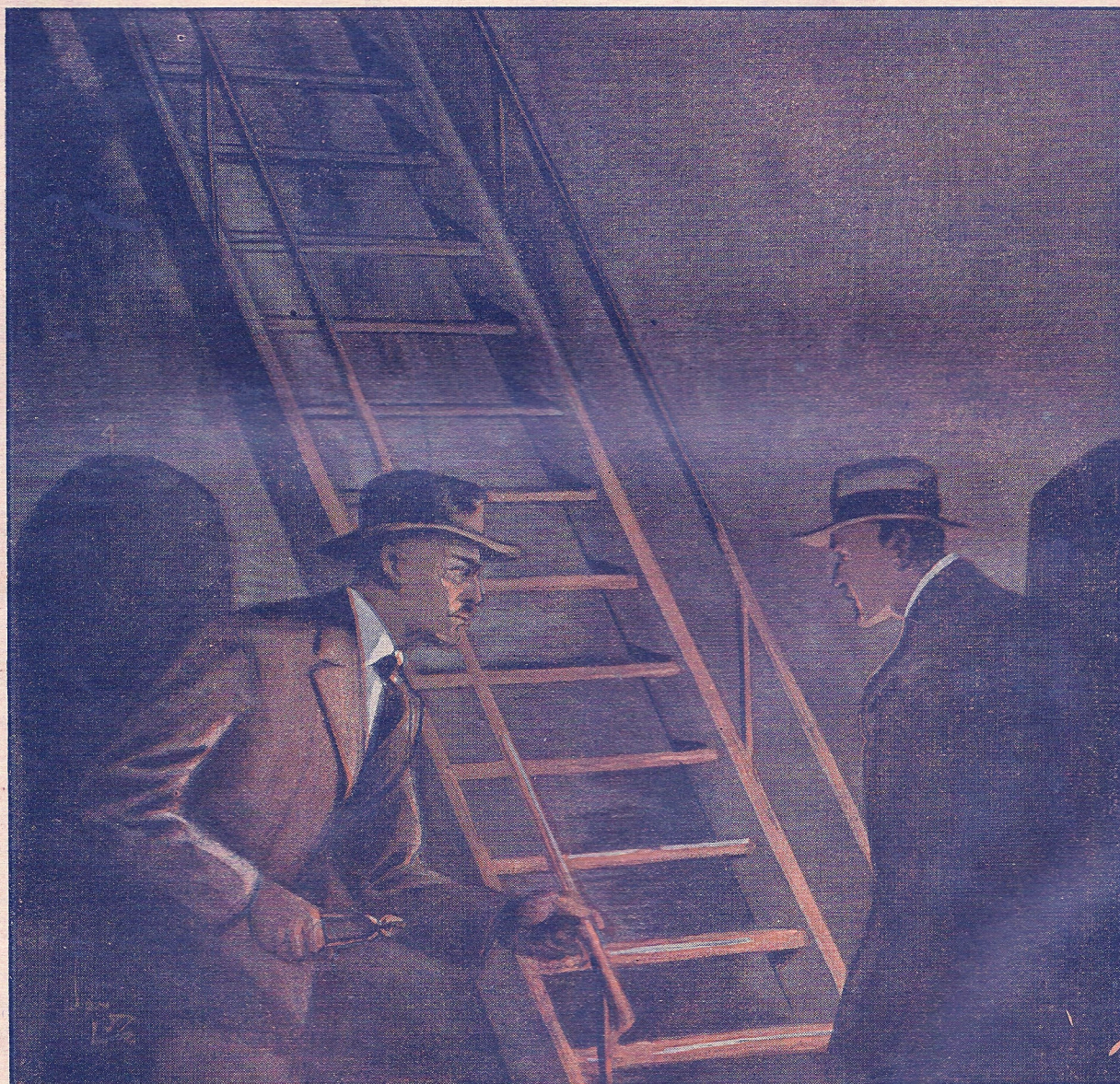
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 801

EEN GEVAARLIJKE SPORT.

1.50 fr.

Raffles knipte den koperen draad door en boog ze een eind terug, zoodat de verbinding verbroken was.

NIEUWE SERIE

Een gevaarlijke Sport

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE DAME IN DE AUTO.

Met het geduld, een goed afgerichten bediende eigen, wachtte de keurig gekleede chauffeur, in gezelschap van een man in dezelfde dracht, maar wiens taak niet zeer duidelijk was, nu al meer dan een half uur voor de groote, deftige modezaak van de heeren Sheffield in de Vijfde Avenue te New York.

Het was een prachtige, zeer groote luxe auto, die ruim een half uur tevoren hun meesters daar had aangebracht, op wie zij nu moesten wachten, en dat ook deden met de onverstoorbare, wijsgeerige kalmte, die de gewoonte iemand bijbrengt.

Het was bepaald een speciaal vervaardigde carrosserie, gemonteerd op een peperduur chassis. De limousine bood plaats aan minstens zeven personen, die er ruim konden zitten in de mollige kussens, zijden damast overtrokken. De ruiten waren van fijn geslepen spiegelglas, en wie vluchtig in het langsloopen een blik naar binnen wierp zag daar een heel garnituur van fijn gedreven zilver, ten dienste van de eigenares — een handspiegel, kleine kammen en borstels, poederdozen, kortom, een rijke boudoir.

De chauffeur en wat men vroeger een pal-frenier zou hebben genoemd, droegen olijfkleurige livreeën, met zilveren oplegsels, en waren zich hun waardigheid blijkbaar zeer wel bewust.

De motor was afgezet. Blijkbaar wist de chauffeur wel, dat een oponthoud voor een modezaak en vooral die van Sheffield, een kwestie is van een drie kwartier op zijn minst. Hij zat kaarsrecht achter zijn stuurwiel — en de ander liep heen en weer met afgemeten passen, nu eens op het trottoir, dan weer aan de zijde van den rijweg, waar het op dat uur van den dag niet zoo bijzonder druk was, tenminste niet zoo, of men kon er zich wel bewegen, zonder direct levensgevaar te loopen.

Maar eindelijk werd het onuitputtelijk geduld van die twee zwijgende mannen toch beloond.

Men zag de deur van Sheffield opengaan en de Chef de reception in hoogst eigen persoon als een knipmes buigend, uitgeleide doen aan een prachtig gekleede dame, die zeker tot zijn beste klanten moest behooren.

Zij, hooghartig als een koningin, nam ternauwernood notitie van den in het zwart gedosten heer, maar zweefde naar buiten, als op een wolk van kostelijke parfums.

Op hetzelfde oogenblik kwam er een haveloos man toeschieten, juist toen de ijverige „pal-frenier” naar voren was geschoten om haastig den motor aan te zetten en nog bijtijds terug te zijn om het portier voor zijn meesteres te openen.

De toeleg van den haveloos was duidelijk. De arme drommel wilde klaarblijkelijk den

daartoe aangestelden bediende vóór zijn, in de hoop wellicht, dat hem dit hoffelijk gebaar een paar koperstukjes — misschien wel een zilveren muntstuk zou opleveren!

Hij stak een hand, die verre van schoon was, reeds uit naar de greep van massief zilver waarmede het portier geopend en gesloten kon worden.

De dame gaf een schreeuw alsof men haar aanrandde. Zij bleef stokstijf op dezelfde plek staan en keek naar den schooier alsof zij een spookverschijning zag.

Toen stotterde zij, bleek van woede en schrik:

— Henry — die zwerver — belet hem toch aan het portier te komen!

Alsof een slang hem stak, zoo richtte Henry zich op, uit zijn gebukte houding, juist toen de motor aansloeg, liep op den man toe, en duwde hem zoo ruw achteruit, dat de stakker het evenwicht verloor, en languit tegen den grond sloeg.

Mevrouw liep in een boogje om hem heen, uit vrees dat haar keurige schoentjes de voddige kleeren mochten beroeren.

Voor het overige keek zij niet eens naar hem, en de man zelf krabde langzaam weer overeind. Hij scheen niet eens heel erg boos te zijn. Wie weet hoe dikwijls het hem al overkomen was.

Mevrouw, haar fijne glacé's dichtknoopend, liep verder en Henry, met een breede n zwaai, opende het portier, dat zooveen bijna verontreinigd zou zijn geweest door de schennende hand van den haveloozen schooier.

Mevrouw stapt in het portier werd gesloten, niet al te hard en niet al te zacht, Henry liep snel om den wagen heen, en ging naast den chauffeur zitten, die van het heele voorval ternauwernood notitie had genomen.

En slechts weinige voorbijgangers hadden zich een paar tellen opgehouden, om het gebeurde gade te slaan. In de Vijfde Avenue hooren nu eenmaal geen zwervers thuis, en zeker geen brutale, die de hand durven uitsteken naar zilveren deurgrepen van auto's.

Maar één heer was er geweest, blijkbaar nieuwsgieriger dan de anderen, die was blijven staan, en die, toen de auto snel wegreed, strak den blik gevestigd hield op het kleine fraai geëmailleerde bord, waarop het nummer stond geschilderd.

Hij glimlachte op een vreemde wijze, toen hij zich tot den zwerver wendde en vriendelijk vroeg:

— Heb je je bezeerd, man?

De stumper keek zeer verbaasd naar den deftigen heer, die zoo veel belang in hem stelde, en antwoordde toen schouderophalend:

— In het begin deed het nog al pijn, maar

nu voel ik het al haast niet eens meer! Menschen van mijn uiterlijk worden in deze buurt nogal eens neergebokst! Van hotelportiers hebben wij het meest te duchten. Die zijn verbaasd sterk, door het slepen van koffers denk ik. Daarop volgen de bioscoop-portiers, die zijn ook tamelijk pootig, maar deze Henry was niemendal! Ik ben zeker uitgeleden over een bananenschil, want hij had dien niet meer kracht dan een oud besje.

— Maar je halve dollar ben je er nu toch bij ingeschoten!

— O, op een halven dollar had ik niet eens gerekend, mijnheer. Een kwart was al ruimschoots voldoende geweest. Ik ben niet zoo veeleischend.

— Was die kwart-dollar erg noodig?

— Wel, zoo noodig als hij maar kan zijn voor iemand die in dagen niet gegeten heeft.

— Hier heb je een dollar! zeide de heer eenvoudig, den man een geldstuk toestekend. Maar het is vreemd, vindt je zelf niet?

— Wat is vreemd mijnheer? herhaalde de man, te verbaasd en ook te verheugd om dadelijk te bedanken.

— Wel, dat je nu eerst dat stukje zilver moet gaan omruilen tegen brood! Het was toch wel zoo gemakkelijk, als je dat brood dadelijk kreeg!

— Voor niks? vroeg de man verbluft.

— Voor niets of daaromtrent. Voor wat werk! antwoordde de onbekende gever.

De keurige heer en de havelooze man waren onder het spreken langzaam voortgelopen alsof het niets bijzonders was — en in een stad als New York is het eigenlijk dan ook niet zoo bijzonder. Natuurlijk zijn er grenzen en kan het voor den deftige heel onaangenaam zijn door een anderen deftige, die tot zijn kring behoort in zulk een geval te worden gezien.

De zwerver had heel verbaasd naar zijn zonderlingen metgezel opgezien en vroeg toen:

— Is u een filosoof, of -- hoe noemen ze dat ook weer — een econoom?

— Het een zoowel als het ander, antwoordde de heer eenvoudig. Alleen is mijn wijsheid meer op het praktische ingesteld. Ik geloof dat je me begrijpt, want je gelaat is schrander — maar doorzien doe je me niet.

— Daar slaat u den spijker precies op den kop! zeide de zwerver amicaal, en in een uitstekend humeur door de ontvangen gift, die hem voor dien dag en zelfs voor den volgende, eten en onderdak zou verschaffen. En gelijk heeft u ook wel — dat geld is een rare uitvinding — heel raar! Iedereen moest toch kunnen werken, nietwaar?

— Zeker, iedereen moest dat als een recht

kunnen opeischen, zeide de ander op ernstigen toon. Er is op deze aarde arbeid in overvloed te verrichten, en niemand behoefde rond te loopen met de gedachte, dat hij overbodig is, omdat hij toch zijn spier- of zijn denkkraft, niet rentegevend kan maken. Vertel mij eens vriend, hoe zijn nu je gedachten tegenover die dame?

De vraag kwam onverwachts, en de man scheen eenigen tijd noodig te hebben om een antwoord er op te vinden. Toen zeide hij bedremmeld:

— Nu — het was niet erg beleefd van haar, maar die menschen weten nu eenmaal niet anders. U moet maar denken dat ze dat van jongsaf zoo gewend zijn; ze hebben het met de papepel ingekregen.

— Dus je voelt heelemaal geen haat jegens die vrouw?

— Haat? Heelemaal niet! Dat is nu eenmaal zoo en niet anders!

— Weet je, dat er zijn, die zulke menschen vinnig haten en die niet eens zoo arm en ellendig zijn als jij?

— Wel wis en zeker weet ik dat! Dat noemen ze bosjewieken! antwoordde de man zegevierend als een leerling, die een goed antwoord weet.

— Zoo? Dat wist ik niet, antwoordde de heer lakoniek. De naam doet er ook eigenlijk niet toe. En weet je waarom zij ze haten?

— Natuurlijk omdat die rijke lui zooveel geld hebben — en zij zelven niet, antwoordde de zwerver onmiddellijk.

— Ja, najver is het ook wel eens, ongetwijfeld. Maar dikwijls spruit die haat alleen voort uit woede — woede om het wanbegrip onder de menschen, over de afschuwelijke zelfzucht, het onverstand, en den afkeer van zooveel rijke lieden, van wat toch zoo logisch en natuurlijk is!

— Wat is dan logisch en natuurlijk? vroeg de man nieuwsgierig, en stilstaande om het antwoord beter op te vangen.

— Logisch en natuurlijk is, mijn vriend, dat deze kleine aardbol heel waarschijnlijk oorspronkelijk niet is bedoeld als een soort maatschappij op aandeelen, ten gerieve van een paar duizend aandeelhouders, maar wel als een plek, gelijkelijk bestemd voor millioenen, die heel gemakkelijk zouden kunnen bestaan van wat haar oppervlakte en haar ingewanden opleveren. Maar slechts weinigen schijnen dat in te zien. En wie het inzien hebben helaas niet de macht hun meening ook bij de aandeelhouders ingang te doen vinden. Je zult wel honger hebben, nietwaar?

— Nogal, mijnheer.

— Ga dan maar gauw, wacht — wat is je vak?

— Electricien, mijnheer! En ik ben een heel goed vakman ook, al zeg ik het zelf. Maar mijn oogen worden een beetje zwak en een bril helpt niet. Zoodoende kan ik niet zoo vlug meer mee, en omdat er zat van mijn soort te krijgen zijn, nemen ze natuurlijk volwaardigen! Dat is heel logisch.

— Zoo — is dat logisch? Neen man, logisch zou zijn, als jij met je zwakke oogen die de fijne schroefjes niet meer op hun plaats weten te brengen, onmiddellijk ander werk had gekregen, dat niet zoo nauw let! Geloof je dat je nog een ploeg voor goed zou kunnen zien?

— Nou maakt mijnheer er een grapje mee, lachte de man gul.

— Volstrekt niet. Geloof je het?

— Natuurlijk zou ik dat kunnen.

— Dan behoorde je nu op dat oogenblik een akker te beploegen inplaats van te moeten bedelen! Hier zijn nog tien dollars. Neen — bedank me niet. Ik verdien geen dank. Heb je vrouw en kinderen?

— Ja mijnheer. Nog vijf. Twee zijn er dood. Een is er op straat bevroren, verleden winter, met bedelen, en een ander — ja, die kon niet zoo best tegen den honger! Dat was een zwakertje. Ik dank u nog wel. Dat zal me een feest worden.

En de zwerver strompelde haastig heen, blijkbaar toch niet heelemaal overtuigd of die deftige heer wel volkomen bij zijn verstand was, en misschien wel bang, dat hij hem zijn schat weer zou ontnemen.

De deftige heer keek den man een oogenblik na, en toen hij uit het gezicht was verdwenen mompelde hij:

— Tien dollar — dat is een schat voor een man met een vrouw en vijf kinderen, die geen werk heeft, dat hij verstaat, en die toch nog bruikbaar is als kamrad in de enorme machine! Maar laat eens zien — wat was het nummer van die auto ook weer? Wacht — het is beter om het even te noteeren!

Hij haalde een keurig opschriftboekje te voorschijn en schreef daarin met een fijn gouden potloodje een paar letters en een geval neer.

En zijn gelaat stond verre van vriendelijk toen hij te voet zijn weg vervolgde.

Een paar blokken verder daalde hij onder den grond af, en begaf zich naar een station van een Underground. Hij stapte in een trein die hem naar het Noorden bracht, bereikte zoo de uiterste punt van Manhattan, stapte daar uit, steeg met groote lift weer naar den beganen grond en vond al spoedig een bus, die hem nog verder noordwaarts bracht, totdat eindelijk de

grens van de onmetelijke stad was bereikt.

Hier lagen kleine, niet al te dure landhuisjes voor de zakenlieden, die iederen dag downtown gingen, om iederen avond ook weer terug te keeren, en althans eenige uren van rust te genieten, ver van het donderend stadsgewoel.

Hij ging een van deze huisjes binnen en aanstonds werd in de vrije ruimte gang een deur geopend, en een jongeman trad te voorschijn, die hem vroolijk begroette met de woorden :

— Je bent eerder terug dan ik verwachtte Raffles ! Was het onderzoek gemakkelijk ?

— Het had niets om het lijf. Ik wist binnen een half uur wat ik wilde weten. Kijk eens, Brand, of je zoo spoedig mogelijk kunt uitvinden wie de eigenaar is van dezen wagen !

De Groote Avonturier had zijn trouwen helper het opschriftboekje toegeworpen, en Brand nam het nummer er uit over en zei :

— Dat behoeft niet langer dan een half uur te duren, dunkt me. Het is telefonisch af te doen.

— Daar ben ik niet zoo zeker van. Maar je kunt het probeeren. Wees daarbij in elk geval voorzichtig, en zorg dat ze niet te weten komen, wie de aanvrager is. Telefooneer dus niet hier in huis.

— Waarom neem je die voorzorgsmaatregelen ?

— Omdat ik nog niet zeker weet, tot welk een uitkomst je onderzoek zal leiden. Ik wil den eigenaar, of liever zijn echtgenoot, eens een bezoek brengen.

En in korte woorden deelde Raffles zijn ontmoeting mede met den zwerver.

Brand sprak geen woord toen Raffles zweeg. Hij wist heel goed wat deze voornemens was. Hij wist ook dat het een onmogelijk taak was, welke Raffles nu vervulde. Over de geheele wereld vielen soortgelijke gebeurtenissen bij millioenen voor. Verbetering kon de enkeling toch niet aanbrengen — daartoe was 'n machtig leger noodig — ja, een geheele natie van gelijkgezinden !

Maar het hielp niets of hij Raffles dit onder onder het oog bracht. Die voerde steeds aan dat hij deed wat hij kon, op een heel hardhandige manier, en dat men zelfs van den sterkste niet meer kon vergen. Tenslotte zou de wereld toch wel beginnen in te zien, dat het op deze wijze niet verder kon doorgaan.

En waar hij een handelwijze zag, als welke hij dien morgen bijwoonde, dan strafte hij hard, meedoogenloos hard !

Zonder dus tijd te verliezen met aanmerkingen verliet Brand het huis, bleef omstreeks een half uur weg, en keerde terug met het

adres van den eigenaar van de blauwe limousine in zijn zak.

Hij vond Raffles in de slaapkamer, gezeten voor zijn kaspiegel, — en tot een geheel nieuw persoon geworden, een zeer eenvoudig gekleed man, met sluijk, blond haar, en een stalen bril op den neus. Hij leek op een dorpschoolmeester, of een postbeambte van een heel klein plaatsje.

Brand legde het stukje papier met het adres naast hem neer. Raffles nam het op en las half luid : Richard Blackpole, Central Park Road 19.

Hij keek een oogenblikje peinzend voor zich uit, met het papiertje nog in zijn hand en zei toen :

— Ik geloof dat ik dien naam niet voor het eerst onder de oogen krijg. Is dat niet de man van het beroemde diner te paard ? Honderd gasten, die te paard dineerden van zilveren schalen ?

— Dat was zijn vader ! Ik herinner het mij zeer goed. Maar de zoon heeft misschien die zonderlingé liefhebberijen geërfd.

— We zullen het wel onderzoeken ! Ik ben nu gereed. Waarschijnlijk zal ik wel een paar uren wegblijven.

— Wat ga je eigenlijk doen ?

— De hulp van Mevrouw Blackpole inroepen, want ik wil een tehuis gaan stichten voor oorlogsinvaliden . . .

Brand keek Raffles verbaasd aan maar deze ging glimlachend voort :

— Vanmorgen kan zij misschien nog micraïne gehad hebben, of in ieder geval de hardhandige daad van haar chauffeur hebben afgekeurd. Dat zal dan vanmiddag wel blijken — ik zal haar alle kansen geven, die ze maar kan verlangen. Maar grijpt ze die niet aan, en is ze alleen maar de harteloze vrouw, voor wie ik haar houd, dan is ze nog niet van mij af ! Waar lijk ik op.

— Wel op een man, die een tehuis gaat stichten voor oorlogsinvaliden, meer kan ik niet zeggen.

— Des te beter — tot straks !

En Raffles ging heen, in zijn wat te nauw, zwart, tamelijk versleten pak, zijn glad gestreken blond haar en zijn bril.

Toen hij drie uren daarna terug keerde, stond zijn scherp geteekend gelaat naar onweer, zooals Brand dadelijk opmerkte.

Zijn oogen hadden een harden metalen glans, als van gepolijst ijzer, toen hij zijn slaapkamer binnentrad, de pruik in de doos wierp waar zij thuis hoorde, en begon :

— Het is nog veel erger dan ik vermoedde ! Een hysterisch, genotzuchtig, en totaal van

medelijden ontbloot schepsel. Ik geloof dat ik nauwelijks een halven dollar van haar had kunnen loskrijgen. Zij zeide dat de overheid maar voor de invaliden moest zorgen! Er waren al genoeg tehuizen, vond zij, men moest nu eenmaal niet willen verbeteren, wat de hemel blijkbaar zoo had beslist! En meer van dat fraais! Nu — ik zal haar eens wat gaan

verbeteren — dat verzeker ik je. Komaan, Brand, nog een paar weken — en Canada roept ons — het gebergte — het wild — het avontuur! Laten wij ons die tijd nog ten nutte maken!

— En daarbij trachten uit de handen van de politie te blijven! vulde Brand aan.

Weet U, dat de etiketten der
DUBEC verpakking recht geven op
Kunstkleurenfoto's van Filmsterren
in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant
de voorwaarden.

HOOFDSTUK II.

HET TWEEDE BEZOEK.

Het huis van de Blackpole's in Central Park Road was pas twee jaren geleden geheel verbouwd, en het geleek op een paleis — maar een paleis, zooals een parvenu zich dat droomt, met een overdaad van graniet, echt marmer, veel verguldsel, veel krullen en snijwerk, een overvloed van bronzen beelden op alle hoeken en nissen, een verlichting als in de vestibule van een reuzen bioscoop, gepolitoerd mahoniehout en spiegels in dik vergulde lijsten.

Het huis bevatte niet minder dan twee en veertig kamers, waaronder er vele voor logeergasten waren bestemd. Het behoorde van kelder tot zolder aan Richard Blackpole, die het van zijn schatrijken vader had geërfd — den man van het „diner te paard”.

Het dienstpersoneel bestond uit negen koppen, alles inbegrepen.

Mijnheer Blackpole was reeds voor de tweede maal gehuwd en een zoon uit zijn eerste huwelijk en twee dochters woonden in hetzelfde huis.

Men zeide dat de nieuwe mevrouw Blackpole nog geen twee jaren geleden een eenvoudige telefoonjuffrouw was geweest, maar als dat waar was, dan had zij zich merkwaardig snel weten aan te passen aan de veranderde omstandigheden.

Zij was trotsch, grillig, gierig waar het anderen betrof, en zeer begeerig om haar naam in de kranten vermeld te zien als een van de beste gastvrouwen van geheel New York.

Dien avond deed zij zeker alles wat mogelijk was om haar naam op te houden, wat dat betreft.

Er had een diner plaats gehad, waaraan niet minder dan zestig gasten hadden deelgenomen en dit was gevolgd door een soiree, waartoe nogmaals een paar honderd personen waren uitgenoodigd.

Het was dus niet te verwonderen dat de twee groote, ineenlopende feestzalen op de eerste verdieping van het huis vol menschen waren, want menig invité had op zijn beurt weer een vriend meegebracht — of wel een vriendin. Op dit gebied huldigde Mevrouw Blackpole zeer liberale opvattingen, naar het schijnt, en hoe meer er over haar feesten werd gesproken — waarvan sommige over de vijftigduizend dollars kostten — hoe liever het haar was.

Omstreeks tien uur in den avond, leek het

wel, of er niemand meer bij kon, en de zalen gonsden als bijenkorven. Natuurlijk werd er gedanst, en in iedere zaal was een Jazz Band van beroeps-musici opgesteld, die elkander onophoudelijk afwisselden.

De vrouw des huizes had een vaste standplaats gekozen niet ver van het reusachtige buffet, dat in een geweldig groote nis of erker was aangericht.

Eleonore Blackpole was op dat tijdstip van haar leven vijf en dertig jaar. Het was echter duidelijk dat zij alle moeite deed er tien jaren jonger uit te zien. Zij was gekleed — als men dat woord gebruiken mag — in een kostbaar avondtoilet van zeer fijne witte zijde en kant. Haar fijne vingers speelden onverschillig met een snoer buitengewone groote en kostbare parels, die twee malen om haar hals was geslingerd.

In het kort geknipte blonde haar prijkte een soort van diadeem of band, van zuiver goud, versierd met hazelnoot groote diamanten en robijnen.

Twee peervormige parelen, gezet als oorhangers, voltooiden dit lijstje van kostbaarheden, door kenners geschat op een waarde van tachtig duizend dollars — en dat was nog maar een gering gedeelte van den juweelenschat, waarop de mooie Eleonore prat ging.

Want mooi was zij ontegenzeggelijk nog, de voormalige telefoniste, met haar groote, diepglanzende oogen, waarin vaak een geheimzinnig vuur kon schitteren, haar wel wat groote, maar prachtig gevormde neus, en haar slank figuur.

Nu en dan kwam de achttienjarige zoon des huizes langs haar heen dansen, en knikte haar dan vertrouwelijk toe en zij glimlachte terug.

Het was ongeveer half elf in den avond, toen de heer des huizes, die tot dien tijd onzichtbaar was geweest, zijn intrade deed en zich vertoonde als een man van bij de vijftig, gitzwart nog, ofschoon het de vraag mocht heeten, of hij tot het behoud van die kleur zijn toevlucht niet had genomen tot de kunst van een goed betaalden schoonheidsprofessor. Hij was kort en vrij gezet, en zijn uiterlijk, met den vleezigen krommen neus, wees er op, dat hij het met de wetten des lands in zake het drankverbruik niet zoo nauw nam, als de wetgever toch zeker

wel verlangde en verwachtte.

Hij had levendige, zwarte oogen die geen oogenblik in rust waren en wel alles tegelijkertijd schenen te zien.

Een bepaald beroep oefende de heer Blackpole destijds niet uit, tenminste niet bij weten van zijn vrienden en kennissen. Wat niet zeggen wilde, dat hij in het geheel niets uitvoerde. Hij had het integendeel vrij druk, en er gingen nog altijd honderdduizenden door zijn handen. Hij bezocht geregeld de beurs en daar moest dan wel de bron gezocht worden van zijn onmetelijke rijkdommen, die nimmer afnamen ondanks gewaagde speculaties, want Mijnheer Blackpole was een zeer voorzichtig man en buitengewoon schrandere. Dit moest wel zoo zijn, want al wist men niet nauwkeurig wat hij deed — de rijkdommen die hij van zijn vader had geërfd, namen voortdurend toe. Men fluisterde dat alleen de verbouwing van het vaderlijk huis, hem twee millioen dollars had gekost, zonder daarbij te rekenen het bedrag, dat hij voor een aantal echte, en bijna echte schilderijen van oude meesters had moeten neertellen.

Men noemde suiker, rubber, en staal als de zaken, die bijdroegen tot de vermeerdering van zijn rijkdom, ofschoon zelfs zijn meest intieme vrienden, daaromtrent niets zekers hadden kunnen zeggen, wat hun natuurlijk niet belette, rijkelijk te profiteeren van de feesten, diners en danspartijen, welke het echtpaar Blackpole zijn roem verleend had.

Hij praatte even met zijn vrouw, die meer dan een hoofd boven hem uitstak, en dus in letterlijke beteekenis op hem neer zag, en verwijderde zich toen weer, zijn dikke arm geslagen om de arm van zijn zoon, Paul geheeten.

En telkens en telkens weer kwamen er nieuwe zwermen heeren, die de gastvrouw omringden, telkens opnieuw moesten er totaal vreemde personen aan haar worden voorgesteld, en dan boog en knikte zij als een koningin, innerlijk verrukt over die populariteit, en hopen de dat men naderhand over haar partij zou spreken.

Een paar malen kwamen verslaggevers van groote bladen op haar toe en vroegen enkele inlichtingen. Vier malen danste zij, voor de klok twaalf had geslagen, en de laatste maal met een rijzig man, wiens grijze oogen interessant afstaken bij het glanzende zwarte haar, en die haar nog geen kwartier tevoren was voorgesteld als Andrew Kingsford, een veelbelovend filmspeler, die zich een weg dacht te banen naar den roem, en op het punt stond naar Hollywood te vertrekken.

Aan het buffet was een druk gesnap van gaan-

den en komenden, die haastig iets gebruikten van de kostelijke spijzen en dranken om dadelijk daarop weer te gaan dansen, onvermoeid, op de tonen van de beide Bands.

Eleonore was al spoedig tot de ontdekking gekomen, dat haar nieuwe gast misschien een uitstekend filmspeler kon zijn maar in elk geval een voortreffelijk danser was. Daarbij sprak hij goed, niet te veel of te vaak, en juist genoeg om haar te onderhouden.

Zij was, of gevoelde zichzelf tenminste zeer jong, haar eigen echtgenoot was voor haar niet het ideaal van romantische ridderlijkheid, en het kon dus niemand verwonderen dat zij behagen schepte in het gezelschap van den knappen danseur.

Zij liet zich door hem naar het buffet geleiden, dronk tezamen met hem een glas champagne, en keek hem daarbij aan op een zonderlinge wijze, die men gerust veelbeteekenend mocht noemen.

En toen begon ze :

— U heeft zich een heerlijk beroep gekozen, mijnheer Kingsford ! U zult heel wat beleven ! U zult in kringen komen die u tot dusverre vreemd waren. Ik benijd U.

— Wie belet u, ook tot de film over te gaan ? vroeg Kingsford glimlachend. U heeft er alles voor medegekregen van een vrijgevege natuur ! U is mooi, u heeft oogen vol uitdrukking, . . .

— Maar ik ben te lui ! voltooide zij kalm. Ik maak alleen maar de bewegingen die ik zelf verkies. Ik geloof dat ik een regisseur die mij iets zou durven voorschrijven, om de ooren zou slaan. En toch zou ik wel eens iets anders willen !

— U bedoelt reizen ?

Minachtend haalde zij de mooie schouders op.

— Ik heb alles gezien wat er te zien is, verklaarde zij. Maar ik zou dingen willen leeren kennen, die voor velen verborgen blijven. Dingen vol gevaar en vol geheimzinnigheid ! Ik zou mee willen met smokkelaars, of met de ossenjongens de vlakten intrekken, of een tijdje bij een derderangs circus zijn — maar het allerliefst zou ik eens onder het geboefte willen verkeer !

Kingsford, die juist zijn glas aan de lippen had gebracht, keek haar verbaasd onderzoekend en naar het haar voorkwam met een beetje minachting aan. Toen zei hij langzaam :

— Gij zoudt u noodeloos besmeuren, madame ! Vindt u niet dat dit een ziekelijke begeerte is ?

— Ja, dat geloof ik ook wel ! bekende zij heel eenvoudig. Maar wat doet dat er toe ? Men kan toch niet helpen dat men ziek is ? Ik verlang er naar — en de man die mij iets dergelijks zou laten zien — ik meen de Underworld —

maar dan de echte, begrijpt u — zou op mijn eeuwige dankbaarheid kunnen rekenen.

En daarbij keek zij den nieuwen vriend aan met een blik, die menig ander man in vuur en vlam zou hebben gezet maar die deze filmspeler volkomen koud scheen te laten. Hij scheen zelfs boos te zijn, want hij vroeg kortaf :

— Willen wij dansen — en mag ik dan het genoeg hebben, eens met u te praten over de zaken, waarin gij zooveel belang schijnt te stellen ?

— Kent ge die dan ? vroeg Eleonore, terwijl haar oogen begonnen te schitteren.

— Grondig !

— O ja — dan moet ge mij er stellig van verhalen — dadelijk !

— Onder vier oogen ? vroeg Kingsford, en voor het eerst glimlachte hij.

— Zeker ! Daar behoeft niemand bij te zijn. Dadelijk na het souper ! In mijn boudoir kunnen wij intiem praten.

— Zonder gestoord te worden ?

— Zonder te worden gestoord — als ik het niet verkies, antwoordde Eleonore, en hij voelde duidelijk hoe haar kleine hand zijn vingers drukte.

Bij het souper zat Kingsford naast de gastvrouw, en zeker wel dertig mannen in die groote zaal benijdden hem die plaats hartstochtelijk.

Hij zelf echter scheen het vanzelfsprekend te vinden, en wijdde zelfs niet meer aandacht aan haar, dan de burgerlijke beleefdheid voorschreef. Toch was het voor iedereen die maar eenigszins op hen lette, zoo klaar als de dag, dat de mooie gastvrouw meer dan gewone belangstelling koesterde voor den knappen acteur, die misschien binnenkort zou gaan behoren tot de sterren van den filmhemel.

Niet zoodra was het souper afgelopen, of Eleonore legde haar kleine, blanke hand voor een kort oogenblik op zijn knie en fluisterde hem toe :

— Over tien minuten in mijn boudoir ! Wacht bij de deur — mijn kamenier zal u den weg wel wijzen ; gij mocht eens verdwalen in dit sprookjespaleis, nietwaar ?

— O, maar ik zou tenslotte toch het schoone Doornroosje wel weten te vinden ! zeide Kingsford, en het was zijn eerste galante complimentje van dien avond.

— Gij zult dus komen ?

— Wie zou kunnen wegblijven, als een vrouw als gij het hem vraagt ! Ik zal komen — en ik stel mij zeer veel voor van ons onderhoud.

Zij knikte hem nog eens toe en ging heen, en zij kon dus niet zien welk een zonderlingen blik Kingsford haar achterna wierp — een blik,

waarin spot, minachting en een soort van medelijden om den voorrang streden.

Precies tien minuten later verliet hij op zijn beurt het vertrek, dat bijna geheel verlaten was, want men was opnieuw gaan dansen. Nog een half uur, en de gasten zouden zeker langzamerhand gaan vertrekken.

Het kamermeisje stond al te wachten, met een heel merkwaardig glimlachje om het mooie mondje, dat Kingsford heel wat had kunnen leeren, als hij zich de moeite had gegeven er op te letten. Hij volgde het kamerkatje, dat slechts een handbeweging had gemaakt, over de breede, geheel verlaten gang, een trap op, weer eenige gangen door, over een portaal, een zoo tot voor een fraai gebeeldhouwde deur, waarboven een vijftal bronzen engeltjes stoeiden.

— Een goed gekozen embleem ! bromde Kingsford voor zich heen — even opziende naar het spelend groepje, bolwangige engeltjes.

Als hij nog iets tot de kamenier had willen zeggen dan zou het hem niet eens mogelijk zijn geweest, want het lieve kind was al heel bescheiden verdwenen.

Kingsford klopte en trad dadelijk daop binnen.

Het boudoir was een niet zeer groot vertrek, met een werkelijk verfijnde weelde gemeubeld, waarschijnlijk volgens de smaak van Eleonore zelve.

Er waren weelderige rustbanken, en diepe, gemakkelijke leunstoelen, dikke tapijten op den vloer, en prachtige bronzen vloerlampen. Op een lagen divan zat, of liever lag Eleonore die zich ternaauwernood een weinig ophief om hem te begroeten en hem toen met een hadngebaar uitnodigde naast haar plaats te nemen.

In stede van echter de sofa tot zetel te kiezen, vergenoegde de bezoeker er zich mede een stoel tegenover de schoone vrouw te plaatsen en hij begon onmiddellijk :

— U weet toch heel zeker dat we hier niet gestoord kunnen worden ?

— Welk een aandrang, mijnheer Kingsford ! Booze tongen zouden hier heel wat achter kunnen zoeken.

— Dan zouden die booze tongen ongelijk hebben madame ! zeide Kingsford koeltjes. Ik verzeker u, dat ik een gentleman ben — in menig opzicht althans.

— Wel — daaraan heeft niemand getwijfeld, zeide Eleonore pruilend. Maar waarom hebt ge dan tot drie malen toe gevraagd, of wij hier niet gestoord kunnen worden ?

— Omdat ik dat heel onaangenaam zou vinden, madame ! Ik heb u namelijk iets te vragen.

Bij dat woord fronsde de mooie vrouw even de onberispelijk bijgeschilderde wenkbrauwen, en mat haren bezoeker haastig.

Neen — die man zag er toch volstrekt niet uit als een sollicitant naar een of andere betrekking, of als iemand die haar dadelijk geld te leen zou vragen. Hij kende haar ook ternauwernood. Toch klonk er eenige ongerust-

heid in haar stem toen zij hernam :

En wat zoudt ge mij dan wel te vragen kunnen hebben ?

— Dat snoer parelen om uw mooien hals, madame, die twee kostelijke hangers in uw kleine oortjes, en dat diadeem in uw blonde lokken.

DUBEC RECLAME.

Thans worden uitgereikt :
Mary Pickford, Betty Balfour, Claire
Windsor en Constance Talmadge.
Andere volgen.

HOOFDSTUK III.

EEN GEVAARLIJK INTERMEZZO.

Eleonore bleef roerloos zitten. De bezoeker hield haar scherp in het oog. En toch wist hij, dat die vrouw niet zou gaan gillen of om hulp roepen. Daartoe kende hij zijn sujet te goed, naar het scheen.

Hij zelf bleef dan ook heel rustig op zijn stoel zitten, en toch met alle spieren gespannen om onmiddellijk te kunnen opspringen. Maar hij had een goed in zicht in menselijke naturen, gelijk spoedig zou blijken.

De vrouw liet een kort lachje hooren, en haar oogen begonnen op een zeldzame wijze te schitteren. Haar fijne vingers speelden als onwillekeurig met het kostbare parelsnoer en zij trilden volstrekt niet.

Zij kwam wat voorover leunen, zonder een spoor van vrees, naar het scheen, steunde de ellebogen op de knieën en keek den bezoeker strak aan.

— Waarom vraagt u om mijn juweelen ? vroeg ze langzaam en zacht.

— Dat zal ik u in een paar woorden verklaren. U heeft vier dagen geleden bezoek gekregen van een mageren, tamelijk slecht gekleed heer, met blond, glad haar en een bril op. Herinnert ge het U ?

Zij moest blijkbaar even nadenken en hij vervolgde :

— Het was op denzelfden dag toen een van uw bedienden voor den winkel van Sheffield een armen drommel tegen den grond sloeg, die het gewaagd had, zijn bedelaarshanden uit te steken naar den zilveren knop van uw autoportier. Herinnert ge u dat soms ?

Het mooie gelaat vertrok op een wonderlijke wijze, de vrouw kwam weer overeind zitten en knikte een paar malen met het blondgelokte hoofd.

— Daar staat me heel flauwtjes iets van voor, zei ze peinzend. In welk verband staat dat . . . ?

— Ik was die man ! zeide Kingsford eenvoudig. Ik bedoel de bezoeker — die u kwam vragen of gij geld zoudt willen geven voor een tehuis voor oorlogsinvaliden.

— Ge drijft den spot met mij ? vroeg ze, met een begin van toorn, die onmiddellijk haar gelaat verleelijkte.

— Ik maak nooit grappen Madame, als ik zaken doe, hernam de zonderlinge aanbieder ijskoud. Ik was die pleiter voor de goede zaak der Amerikaansche oorlogsverminkten.

— Dus — gij waart vermoed ?

— Juist, evenals nu !

— Weet u wel dat dat zeer belangwekkend is ? ging Eleonore voort, hem opnieuw strak aanziende, en terwijl haar mooie, bolle lippen zachtjes begonnen te trillen.

— Dat weet ik niet — en daarom bekommer ik me ook niet, zeide de bezoeker norsch. Gij hebt vier dagen geleden geweigerd ook maar een cent te geven voor het doel, dat ik u noemde.

— En nu blijkt hoezeer ik daar gelijk aan had, want gij waart een bedrieger.

— Dat is een echt vrouwelijke uitvlucht ! zeide Kingsford schouderophalend. Want gij kondet toen onmogelijk weten dat ik een bedrieger was. Zeg eens eerlijk, hebt ge soms ook maar een oogenblik getwijfeld aan mijne bedoelingen ? Liet ik u geen uitstekende brieven van aanbeveling zien ?

— Dat is waar — dat moet ik toegeven. En de waarheid is dat ik weigerde — nu — omdat ik mijn hart geen geweld mocht aandoen. Als gij het weten wilt — het lot van die oorlogsinvaliden laten mij volkomen koud. Ik heb gehoord dat er werkplaatsen zijn, waar zij hun brood kunnen verdienen, als zij maar goedwillig zijn en ijverig. Wat willen ze nog meer ?

— Wel — zij willen eenvoudig wat meer zijn dan slaaf ! antwoordde Kingsford toornig. Ge hebt dus geweigerd omdat ge geen hart hebt. Nu — dat heb ik niet vergeten, en gij zult mij nu wel moeten afstaan en heel wat meer, dan ik vier dagen geleden vroeg.

Met een vreemden glimlach om de lippen en zonder iets te zeggen, boog zij langzaam het mooie hoofd, wikkelde het parelsnoer los, nam de hangers uit haar roze oortjes, de diadeem uit haar haar, en strekte de gevulde hand uit, die nu een fortuin vasthield.

— Ziedaar ! zeide ze eenvoudig.

Zonder zich in het minst verbaasd te toonen over deze toeschietelijkheid en toch met eenig wantrouwen in zijn blik, nam Kingsford de juweelen aan, liet ze in de zijzak van zijn smoking glijden, en zeide :

— Het klinkt wat zonderling u dank te zeggen voor een geschenk, dat gij wel hebt moeten afstaan, en toch dank ik u uit naam van die ongelukkigen !

— Gij behoeft mij niet te danken, want aanstonds zal ik u een wederdienst vragen, en weer speelde dat vreemde, hunkerende licht

in haar oogen. Maar zeg mij eerst, wilt ge mij werkelijk wijsmaken, dat gij die juweelen te gelde zult maken ten bate van onze oorlogsverminkten ?

— Na aftrek van wat ik mijn bedrijfskosten zou willen noemen, Madame — en geen cent meer, antwoordde de bezoeker; ik zie aan uw gelaat dat u me niet gelooft maar toch is het zoo. Het is een feit dat ik pas vier dagen geleden aan iets dergelijks dacht, maar nu ik het plan beraamd heb wordt het ook uitgevoerd. Ja, lach zooveel ge wilt — het is de waarheid !

— Ik geloof er geen woord van ! zeide ze langzaam. Gij zijt een dief, nietwaar ? Een inbreker !

— O ja, dat ben ik ongetwijfeld !

— Nu — ziehier dan mijn verzoek ! Gij kunt het inwilligen, en ik ben er zeker van dat gij het doen zult — al was het maar uit hoffelijkheid en dankbaarheid, want gij hebt zelf gezegd dat gij een gentleman waart.

— Als het in mijn vermogen ligt, dan zal ik het doen ! zeide Kingsford, tegelijkertijd opstaande.

Ook zij was opgestaan en liep toe op een kleine, ouderwetsche bonheur du jour, die dicht bij de sofa stond.

De bezoeker herkende haar gelaat nauwelijks, toen zij vroeg met een schorre klank in haar stem :

— Gij behoort tot de misdadigerswereld. Welnu — ik vraag u, om mij daarin binnen te voeren, zij het maar voor weinige dagen voor een enkelen nacht. Gij kunt het — gij moet het ! Ik hunker er naar ! Ik wil het leven daar leeren kennen, zooals het werkelijk is. Ik wil de moordenaars van dichtbij zien — zij die een man in de duisternis overvallen met een scherp mes in den vuist, ik wil kennis maken met de dievenmeiden — ik zal mij goed verkleeden en mij geheel aan uw leiding toevertrouwen. Ik zal . . .

— Genoeg ! viel de bezoeker haar streng in de rede. Geef u geen moeite. Ik denk er niet aan, om behulpzaam te zijn bij het voldoen aan uw hysterische begeerten ! Hoe moet het er bij u van binnen uitzien om te verlangen naar aanraking met paria's, ongelukkige zielszieken — want dat zijn zij voor mij. Ik zou het nog beter kunnen begrijpen als gij uit louter nieuwsgierigheid een krankzinnigengesticht, een baigno, een kolonie van melaatschen zoudt willen zien. Maar dat gij u zoudt willen bezoedelen met aanraking van het laagste schuim — met het misdadigersgespuis — dat walgt mij.

— Wat kan u dat schelen, als dat nu eenmaal

mijn begeerte is ? vroeg zij, de oogen groot en koortsachtig gloeiend. Wat is dit leven voor mij ? Ik verfoei het ! Ik verveel mij ! Ik verlang naar afwisseling, naar avontuur ! Noem het zooals gij wilt — maar ik wil dat leven leeren kennen, ik wil die wereld binnentreden aan de zijde van iemand, die mij alles kan uitleggen en verklaren en die mij kan beschermen !

— Dan zult gij een anderen beschermer moeten zoeken, madame, zeide Kingsford koeltjes. Ik weiger om uw wensch in te willigen.

— Is dat uw laatste woord ?

— Mijn laatste !

Het bleef even stil, en de man en de vrouw keken elkander aan alsof elkaars diepste gedachten te peilen. Zij wendde het eerst den blik af, richtte zich een weinig op en glimlachte.

— Ik hoop dat gij nimmer spijt zult hebben van die weigerinng, begon ze toen weer.

— Moet ik dat soms als een bedreiging opvatten ? vroeg Kingsford spottend. Dacht gij soms dat ik dit huis niet door en door ken ? Geloof gij dat ik anders dit gesprek hier zou hebben doen plaats vinden ? Uw boudoir ligt afgezonderd, er is volstrekt niemand in de buurt, er bestaat geen telefoontoestel, de schel is bij de deur — en gij staat geen vier passen van mij af ! Ik zou het u tot mijn spijt moeten beletten, als gij zoudt willen trachten alarm te maken ! Trouwens — het zou u niet gelukken, want gij kunt van hier af zien dat de draad is doorgesneden ! Uw man en uw zoon — alle gasten dansen een verdieping lager — hoewel ik het vreemd vind, en afkeurenswaardig, maar uw echtgenoot zal op dit oogeblik wel aan andere dingen denken dan aan u !

— Maar — zoodra gij dit vertrek verlaat kan ik gaan schreeuwen, hernam zij, langzaam sprekend.

— Dat zou u weinig baten, want ik zou mijn weg niet nemen naar beneden, langs een volle zaal, zooals gij wel begrijpen kunt, maar wel naar boven, door een volkomen verlaten en slapend huis, en langs een weg, die mij bekend is — omdat ik hem reeds bij voorbaat gebaand heb. Het zolderluik staat open, ik ben in een oogwenk op het dak — maar in meer bijzonderheden zal ik niet afdalen. Ik wil alleen nog maar zeggen, dat ik den voorzorgsmaatregel zou nemen u hier op te sluiten, door eerst de deur naar uw slaapkamer, en vervolgens de gang, deur op slot te doen.

Hij zag iets raadselachtigs in haar blik, toen zij op denzelfden afgemeten toon voortging :

— En — zou dit alles wel voldoende zijn, meent ge ?

In plaats van te antwoorden deed Kingsford langzaam een stap op haar toe, keek haar aandachtig aan, alsof hij op haar gezicht haar gedachten wilde lezen, en liet toen zijn blikken door het vertrek gaan.

Achter hem waren de beide ramen, door gordijnen afgesloten. Nissen waren er niet, en hij wist volstrekt zeker, dat men die ramen van de achterzijde van het huis onmogelijk zou kunnen bereiken, dan tenzij met een zeer lange ladder — en het was volstrekt buitengesloten dat die vrouw van tevoren kennis had gedragen van zijn voornemens en dus iemand had kunnen waarschuwen.

Er stonden vrij wat meubelen, maar alle zeer modern en dus laag, en onmogelijk was het dat iemand zich daarachter verborgen had gehouden of nog hield.

In het vertrek stond slechts één kast, en dat was een ouderwetsche zilverkast met glazen deuren. Muurkasten had deze kamer niet.

Hij liep als een kat naar de slaapkamerdeur, luisterde daar even, deed de deur op een kier open en keek in het volkomen duistere vertrek.

Toen sloot hij ze weer, draaide den sleutel in het slot om, en glimlachte.

— Een oogenblikje ben ik ongerust geweest, zeide hij, met een korten lach. Een vrouwengezicht is meestal een raadsel. Maar op het uwe meende ik zoeven iets te lezen dat mij op mijn hoede deed zijn. Ik geloof dat ik ongelijk heb gehad. Madame, het oogenblik is daar om afscheid van u te nemen. Om mijn jas en hoed bekommer ik mij niet — ik vind nieuwe kleedingstukken op het dak, dus gij behoeft u geen moeite te geven. Tracht een ander leven te gaan leiden, en ook een beter als het kan. Denk aan uw onmetelijke rijkdommen! Gij kunt er een zeer groot deel nuttig van besteden en zult daar heel wat meer voldoening van hebben, dan van uw dwaze, weelderige partijen, gegeven ter wille van een troep onverschillige potmuilen, die u waarschijnlijk achter uw rug bespotten en alleen hier komen ter wille van uw Fransche kok!

Eleonore was beurtelings rood en bleek geworden, maar zij zeide niets.

Zij was precies op dezelfde plek blijven staan, zonder zich te verroeren.

Kingsford was al bij de gangdeur en opende ze.

Op den drempel stonden twee heeren in rok, die vrij veel van elkander verschilden, want de eene was bejaard, kort en dik, de ander was nog heel jong, en buitengewoon slank.

Maar in een opzicht kwamen zij nauwkeurig met elkander overeen, want ieder hunner hield

in de rechterhand een browning opgeheven en de twee loopen daarvan wezen zeer zuiver in de richting van de borst van den indringer.

En mijnheer Blackpole mocht dan kort en dik zijn — bang of aarzelend scheen hij in geen geval te zijn. Want hij kwam resoluut binnen, met zijn zoon aan zijn zijde, en vroeg aan zijn vrouw, zonder echter Kingsford uit het oog te verliezen:

— Waarvoor heb je me laten roepen, Nore?

— O, een kleinigheid, Richard, antwoordde ze met voorgewende onverschilligheid. Die heer heeft zich een grapje veroorloofd met mijn juweelen, zij zitten in den rechterbuitenzak van zijn smoking. Neem ze hem asjeblijft weer even af.

— Onderzoek dat eens jongen, beval Papa Blackpole, op grimmigen toon aan zijn zoon. Ik zal hem wel in bedwang houden. Neen — niet voor hem gaan staan, anders pakt hij je misschien vast en gebruikt je als schild. Ik ken die grappes.

— Dat is verwonderlijk voor een beursman meende Kingsford die geen seconde zijn koelbloedigheid had verloren. Om u de waarheid te zeggen was ik iets dergelijks van plan geweest!

— Dat wist ik wel, grinnikte Blackpole. Steek je handen dan maar eens op, en verroer je niet, want ik schiet machtig goed, dat ver zeker ik je.

De handen van den eleganten „filmacteur” gingen de hoogte in, de jonge Blackpole liep achter hem om, en haalde, achter hem staande, zooals de voorzichtigheid ook voorschrijft, halssnoer, oorhangers en diadeem uit den met zijde gevoerden zak.

Hij bracht ze lachend aan zijn stiefmoeder, en Eleonore deed de juweelen weer aan, schijnbaar met de grootste kalmte, waarop zij met een scherpen klank in haar stem tot Kingsford zeide:

— Dat zal je misschien een les zijn, mijnheer de inbreker, voortaan je woorden wat te wikken, en eens goed op te letten wat er om je heen gebeurt. Toen je weigerde — je herinnert je — ben ik naar dit meubel toe gegaan! Het is erg ouderwetsch, zie je wel? En er onder is een soort van treeplankje, onzichtbaar, en als men daar op trapt dan gaat er in een ander vertrek van dit huis een schel over! En nu blijkt het ook wat het waard is, als men telegrafeeren kan! Terwijl jij je tijd verbeuzelde met praten, heb ik heel zachtjes mijn voet op en neer bewogen...

— Ik beken nederig, dat ik dacht dat het van ongeduld was! zeide Kingsford. Het was een groote domheid van mij!

— Nietwaar? Doorgesneden draden doen

het hem niet. Bedenk dit wel voor een volgende maal, als er tenminste voor jou nog een volgende maal zal komen!

— Niet waarschijnlijk, want daar is de politie al, grinnikte mijnheer Blackpole op-

gewekt.

En nog terwijl hij sprak klonken er haastige voetstappen in de gang en een drietal hijgende agenten stormden het vertrek binnen, klaar voor alle mogelijke gebeurtenissen.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONVERWACHTE OPLOSSING.

De situatie was nu aldus, dat Mevrouw Blackpole, met een raadselachtige glimlach om de lippen bij de tafel zat, terwijl mijnheer Blackpole zelf den onbeschaamden indringer met zijn kleine revolver in bedwang hield — precies als iemand die dat wel vaker gedaan heeft — zooals Kingsford tot zijn verwondering opmerkte.

Deze zelf stond vrij ver van de gangdeur af, die zooeven was geopend en een paar meters van de door hem zelf ten ontijde afgesloten verbindingsdeur die naar het slaapvertrek voerde.

Van die deur had hij den sleutel in zijn zak, maar er was natuurlijk geen sprake van dat hij er zich van zou kunnen bedienen, want er was een revolver op hem gericht, die zich maar nauwelijks vier meters verder bevond en die in een vaste hand was geklemd, terwijl daarenboven drie stevige agenten den eenigen uitgang versperden.

Kingsford had dus zeker niet geheel en al ongelijk, toen hij met een zucht verklaarde:

— Ik geloof dat ik mij daar leelijk vergalopperd heb! Zoo ziet men alweder, dat zelfs de best voorbereide plannen kunnen schipbreuk lijden.... op de listige schranderheid van een vrouw!

Mevrouw Blackpole zeide niets, maar knikte gracieus, alsof men haar zooeven een uitgezocht compliment had gemaakt.

Kingsford echter vervolgde:

— Het is mij in mijn jarenlange praktijk al vaker opgevallen, dat men in mijn beroep veel meer acht moet geven op een mooie vrouw, dan op tien van de gevaarlijkste mannelijke schavuiten. Vindt gij het onbescheiden, als ik naar uw bedoelingen informeerde, mijnheer Blackpole?

— Welneen — heelemaal niet! antwoordde deze, met een gurgelend lachje. Ik zal je onmiddellijk het antwoord geven, mijnheer de juweelendief! Mijn bedoeling is, je aanstonds een kogel door het hoofd te jagen, wanneer je maar een vin verroert, en voorts, zooals je toch zelf zult hebben moeten inzien, je aan deze brave kerels mee te geven, die zoo bijtijds ten tooneele zijn verschenen.

— Ja, dan zal mij wel niets anders overblijven, dan mij in mijn lot te schikken! zeide Kingsford zuchtend.

Hij wierp nog een blik op de juweelen van Mevrouw Blackpole en voegde er aan toe:

— Het is erg jammer! Ik taxeerde dat zij zeker wel een dertigduizend dollars zouden hebben opgebracht. Nu — wat niet is — kan nog komen!

— Houd jij je grapjes maar voor je, man, tot je in de cel zit! gaf een der agenten nu te kennen. Ik geloof dat wij hier een gevaarlijke kerel te pakken hebbe n, mijnheer, en u mag van geluk spreken dat mevrouw zoo bij de pinken is geweest. Vooruit man, steek je handjes maar

eens uit naar papa ! Als een zoete jongen !

— Is dat volstrekt noodzakelijk ? vroeg Kingsford met een vies gezicht. Ik heb die ding nog maar zelden aangehad, en — de Amerikaanse bevallen mij niet heel erg !

— Treuzel niet zoo lang ! zeide de agent, die met brigadiersstrepen op zijn mouw prijkte, norsch. We hebben vannacht nog meer te doen !

Weer met een diepen zucht hief Kingsford langzaam zijn armen op, toen er iets voorviel, hetwelk aan de gebeurtenissen plotseling een anderen loop gaf.

In een hoek van het vertrek klonk een eigenaardig, onregelmatig geklop.

Onwillekeurig wendden allen den blik in die richting — uitgezonderd mijnheer Blackpole, die integendeel een snellen blik wierp op de pendule die op de schoorsteenmantel stond, en die op dat oogenblik precies twee uur in den nacht wees.

Het kloppen werd nog eens herhaald, toen klonk er, achter den houten wand, een zacht schurend geluid, zooals bijvoorbeeld een etenslift maakt, maar dan een grootere — mits bijzonder goed gesmeerd !

Het was buitengewoon stil in het huis, nu blijkbaar alle gasten vertrokken waren en heel duidelijk was een soort van spinnend geluid hoorbaar als van een stalen kabel die over een katrol liep, en daarbij het zachte gebrom van een goed loopenden sterken motor.

Toen klonk er ergens, niemand kon precies zeggen waar, een heel fijn, kort schelletje, en bijna onmiddellijk daarop de stem van een onzichtbaar persoon, die op gedempten toon, maar toch duidelijk hoorbaar zei :

— Jij daar, Blackpole ? We hebben het goedje man ! Zoek ons maar op in den kelder ! En breng meteen de centen mee !

De agenten keken alsof zij met een knots op het hoofd waren geslagen, en schenen voor een ondeelbaar oogenblik volkomen vergeten te zijn, waarom zij eigenlijk gekomen waren.

Maar Kingstord scheen een man te zijn, die heel nauwkeurig wist wat hij met ondeelbare oogenblikken moest uitvoeren.

Nog terwijl de agenten rondkeken, om te bepalen vanwaar die zonderlinge stem in den nacht kwam, terwijl Blackpole, blijkbaar heel verschrikt, naar de gezichtsuitdrukking van de agenten keek, en Mevrouw tamelijk onverschillig maar toch met een diepen rimpel tusschen de oogen met de terug gekregen juwelen speelde, had hij de paar meters afgelegd, die hem van de tusschendeur scheidde, en onder het loopen de sleutels te voorschijn gehaald, dien hij snel en met groote behendigheid achter zijn rug in het sleutelgat stak, met

zijn gelaat nog altijd naar het vertrek gewend.

De sleutels maakt bij het omdraaien een knarsend geluid, maar dat werd overstemd door het vreemde gegons en het zachte geschok achter het houten paneel in het verste gedeelte van de kamer, juist aan de zijde, waar zich het aangrenzende huis moest bevinden.

Hij had den sleutel juist omgedraaid toen de brigadier den kracht vond om te vragen :

— Wat is dat voor een geluid, mijnheer Blackpole ?

— Dat is hiernaast ! antwoordde Blackpole met een stalen gezicht.

— Het klinkt anders precies alsof het vlak achter het houten paneel is. En wat zei die man toch ?

— Dat heb ik niet gehoord !

— Dat is merkwaardig genoeg — dan mag u wel eens naar een oorarts gaan, want wij drieën hebben het heel duidelijk gehoord, nietwaar jongens ? Er was sprake van „het goedje” dat zij bij zich hadden, en naar den kelder zouden brengen. Wat is dat voor goedje, mijnheer Blackpole ? Toch zeker geen suikerwater of limonade ?

Mijnheer Blackpole had ook hierop zeker wel een antwoord en zou dat stellig wel gegeven hebben als het niet noodig was geweest eerst op een andere zaak zijn aandacht te vestigen.

Want de sleutel in het slot had zijn taak verricht, vliegensvlug was de deur opengetrokken, niet dan nadat de sleutel weer uit het slot was genomen, en Kingsford, die toch slechts weinige seconden aan de algemeene opmerkzaamheid was ontsnapt, stond reeds in de slaapkamer, en hij behoefde den sleutel niet eens te gebruiken, want zijn tastende vingers hadden onmiddellijk den zwaren grendel gevonden, welke aan de binnenzijde was aangebracht.

Hij maakte er een dankbaar gebruik van, en juist bijtijds, want mijnheer Blackpole, die het eerst tot zichzelf was gekomen, en de verandering in de situatie ontdekt had, schoot als een dwaas in het wilde weg zijn revolver leeg op de deur, die dan ook den volgenden morgen zes kogelgaten vertoonde, op een oppervlakte van nog geen handbreedte in het vierkant.

De juweelendief moest blijkbaar zoiets hebben verwacht want hij was onmiddellijk naast de deur gaan staan en zorgde wel, langs den muur loopend, zich buiten schot te brengen.

Hij moest wel in de duisternis kunnen zien, en de inrichting van de kamer bovendien zeer goed kennen, want hij liep zelfs niet tegen het kleinste meubel aan, maar bereikte ongehinderd een tweede deur, na in het langsloopen die van de gang te hebben afgesloten, daar hij

wel begreep dat de agenten buitenom zouden trachten te gaan, en was door een derde deur in een kleine salon te land gekomen, en ook hier barriceerde hij zich snel, ddor de eenige deur die eveneens in de gang uitkwam te grendelen.

Hij snelde naar het raamvenster, rukte het open en stond op het kleine balkon — het eenige aan dezen kant van het huis, zooals hij zeer wel wist.

Een oogenblik vreesde hij dat de agenten het raam van het boudoir zouden hebben geopend, en vandaar op hem zouden vuren. Daaraan hadden zij echter blijkbaar niet of tien seconden te laat gedacht — hetgeen voor een man als Kingsford volmaakt hetzelfde scheen te zijn.

Hij stak de hand in een van zijn achterzakken en haalde er een streng koord van gevlochten zijde uit, keurig bijeengehouden door een fijn draadje. Hij trok dit draadje stuk, bevestigde een stalen haak die zich aan een einde van het koord bevond aan de ijzeren balconleuning en de streng rolde uit.

Zonder ook maar een oogenblik te aarzelen wierp de man zijn beenen over de leuning en vertrouwde zijn zwaarte toe aan het dunne, maar sterke koord. Tien meters diep gleed hij omlaag, tot zijn teenen den grond raakten, slingerde toen met een behendige beweging de haak los, wikkelde het koord onder het loopen op, en was een paar seconden later door de duisternis als het ware opgezogen.

— Mooi zoo — de agenten schijnen belangrijker dingen te doen te hebben, dan het najagen van een armen, zoo diep teleurgestelden juweelendief! mompelde hij voor zich heen. Nu, dat waren heel onhandige, en onvoorzichtige dranksmokkelaars, die vrienden van mijnheer Blackpole. Wel, wel, wie zou dat gedacht hebben! Blackpole een bootlegger! Zouden we hier dus de bron van zijn rijkdommen moeten zoeken? En zij — weet er niets van? Mij dunkt, dat moet wel, nu die verwonderlijke spreekbuis, of wat het dan was, in haar boudoir uitmondde. Nu — dit lijkt mij de aanvang van een zeer opwindend avontuur, schoone dame, want mijn naam is niet Raffles, als ik het hier bij laat! Helaas echter zal voor Blackpole de zaak wel afgelopen zijn. Wat zullen de New Yorkers morgenochtend smullen aan de opzienbarende verslagen in de bladen!

Maar hierin vergiste Raffles-Kingsford zich toch niet weinig tot zijn verwondering.

Want toen hij den volgenden morgen, na de mislukte expeditie van dien nacht tezamen met Brand, dien hij natuurlijk alles dadelijk had

medegedeeld, zoodra de wachtende auto hen beiden wegvoerde, een tiental van de meest gelezen couranten doorbladerde, vond hij daar met geen woord melding gemaakt van de allervreemdste ontdekking, die toch ook door de drie agenten was gedaan!

Brand was al even verwonderd en vroeg na eenige oogenblikken:

— Hoe is dat mogelijk? Er moet toch rapport over de zaak zijn uitgebracht?

— Dat schijnt van niet, Brand!

— Maar die drie agenten zullen toch die wonderlijke zaak wel op slag onderzocht hebben?

— Ik kan slechts herhalen Brand: het schijnt van niet, of indien zij het wel gedaan hebben, zonder resultaat.

— Maar daar zou slechts één verklaring voor zijn! riep Brand verontwaardigd uit!

— En die ééne zal ook wel de juiste zijn, mijn waarde! hernam Raffles glimlachend. Vermoedelijk heeft onze Blackpole, die drie blauwjassen door uitbetaling van een zeer groot bedrag het zwijgen opgelegd.

Maar dat is voor hen hoogstwaarschijnlijk heel gevaarlijk, want er was een zeker iemand van mijn vrienden in huis, die de zaak aan het licht zou kunnen brengen!

— Het is de vraag, of die zeker iemand dat wel openlijk zou durven of kunnen doen, vergeet dat niet! Zoo denken die mannen er natuurlijk ook over.

— Hij zou een anonieme aanklacht tot de politie kunnen richten.

— Natuurlijk — maar het is de vraag of dat veel zou uithalen. Want als er dan nogmaals een onderzoek werd ingesteld, dan zou men hoogstwaarschijnlijk geen vingerhoedje sterken drank vinden in de kelders van het huis van Mijnheer Blackpole. Hij zal wel zorgen dat alles met den grootsten spoed weer naar elders werd overgebracht.

— Maar dan moet toch de geheime gang, de lift, de spreekbuis worden ontdekt! meende Brand.

— Dat is volstrekt niet zoo zeker — en ik acht het zelfs de vraag of er wel naar gezocht is geworden. Er zijn te New York helaas maar al te veel politieagenten, die voor duizend dollar per hoofd heel wat willen verzwijgen en die voor tweeduizend volslagen doof en blind worden.

Brand zweeg gedurende eenige oogenblikken en vroeg toen weer:

— En moet het daar nu maar bij blijven?

— Natuurlijk niet! Geloof je in ernst dat ik mij zoo spoedig voor verslagen verklaar? Het zijn nu niet alleen de juweelen die ik terug

wil hebben, maar ik moet ook eens nader onderzoeken, hoe het staat met de geheimzinnige toegangswegen tot het huis van Blackpole.

— Ik kan mij niet goed voorstellen, hoe zulke dingen komen in een modern huis!

— Zulk een gang of lift kan door den eigenaar van het huis zelfs in het meest moderne gebouw zijn aangebracht, Brand! Onder een of ander voorwendsel kan hij een loozen tusschenmuur doen optrekken — of een muur verplaatsen — of het aangrenzende huis ondergraven! De plek zelve behoort tot een der oudste van New York, dat mogen wij ook niet vergeten! Wie kan zeggen wat zich daar onder den bodem bevindt? En hoe het ook zij — wij gaan het onderzoeken en dat wel zoo spoedig mogelijk! De ontdekking van zulk een sluipweg zou ons wel eens een fortuin kunnen opleveren!

— En de kans op een paar kogels in onze ribben!

— Ook dat — maar wie heeft ooit iets bereikt zonder eenig gevaar te loopen?

Brand keek peinzend naar buiten in den kleinen achtertuin, waar reeds de bladeren begonnen te vallen, geel en verschrompeld door den heeten zomer en zeide toen hoofdschuddend:

— Ik vraag me wel eens af of de Vollstead-wet alles wel beschouwd, voor Amerika niet een ramp is geworden, grooter, dan het ergste drankmisbruik ooit had kunnen zijn?

— Ik vrees dat wij daar niet aan behoeven te twifelen! antwoordde Raffles ernstig. De prohibitiewet is natuurlijk ingediend en aangenomen met de allerbeste bedoelingen van de wereld, maar de wetgever heeft daarbij helaas niet gedacht aan de menschelijke natuur, aan den vrijheidszin van den Amerikaan, en aan de bijzondere aantrekkingskracht die er voor hem in gelegen moest zijn, een wet te ontduiken, die hij wel moest voelen als een aanranding van zijn persoonlijke vrijheid. Het staat immers vast dat zelfs meisjes en jongelieden, die niet gedacht zouden hebben aan drank, louter uit sportieve overwegingen aan

het smokkelen zijn gegaan en daarbij dus ook aan het drinken zijn geslagen! En welk een afschuwelijk bocht wordt daarbij dikwijls door het weerstrevend keelgat gegoten!

— En was dat nog maaar het ergste! Maar die verschrikkelijke toenemingen van de criminaliteit! Al die benden, die alleen hun ontstaan te danken hebben aan den smokkelhandel en die elkander bevechten met revolvers en mitrailleurs!

— En dan de corruptie! het algemeen zielenbederf, omkooprij van de hoogste politieautoriteiten, ja zelfs mededaderschap van rechters en sheriffs! En dat alles omdat eenige idealisten zich verbeeldden, door middel van een wet het menschedom te kunnen verbeteren!

Raffles was opgestaan, en keek op zijn beurt naar buiten.

Hij stond zoo wel tien minuten in diepe gedachten verzonken en wendde zich toen met een ruk om:

— Nog deze onderneming Brand, nog slechts weinige weken, en wij pakken onze geweren in, wij koopen ons reisbiljet, en wij trekken naar het hooge Noorden! De winter nadert snel, en misschien is reeds over een maand daarginds alles onder de sneeuw bedekt!

De oogen van Brand begonnen te schitteren en hij zei:

— Ik gaf er wat voor als het al zoover was! Deze stad benauwt mij vaak! Het is alsof uit alle hoeken en gaten de misdaad loert. Ik zal blij zijn, weer een zuivere, reine lucht te kunnen inademen.

— Nog wat geduld, en ik beloof je dat wij ons schadeloos zullen stellen! Eerst moet die Blackpole gestraft worden — eerst moeten wij eens onderzoeken, hoe het staat met zijn huis, boven zoowel als onder den grond. En roep nu Henderson eens binnen, want ik denk dat wij ditmaal onzen braven reus in den arm zullen moeten nemen! Dranksmokkelaars kan men nu eenmaal niet zonder handschoenen aanvatten!

Trof Lord Lister cigaretten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd „DUBEC” cigaretten.

HOOFDSTUK V.

IN HET DOOLHOF.

Denzelfden nacht, slechts weinige minuten na het middernachtelijk uur, bevonden Raffles, Brand en Henderson, zich voorzien van alles wat zij meenden te kunnen noodig hebben, aan de achterzijde van het huis, hetwelk grensde aan dat van Blackpole.

Het was een groot hoekhuis, een verdieping hooger dan dat van den schatrijken drank-smokkelaar, en blijkbaar niet lang geleden verbouwd.

Het onderscheid tusschen het oude en het nieuwe gedeelte was zelfs duidelijk zichtbaar aan de andere kleur van de steen, en zelfs aan de bouworde.

Oorspronkelijk was het huis zeker even hoog geweest als dat van Blackpole en de hoogste verdieping was er pas onlangs bijgevoegd.

Ook de muur die den vrij grooten achtertuin omringde, moest nieuw zijn.

De drie mannen waren er zoeven overheen gewipt en stonden nu in een tastbare duisternis, om op zachten toon te beraadslagen alvorens zij verder zouden gaan.

Brand meende:

— Wanneer je eens begon met de juweelen, die je gisteren ontgaan zijn, Edward!

— Mijn waarde — die juweelen loopen niet weg! Daarenboven vrees ik, dat ze op dit oogenblik wel al te goed bewaakt worden! Het lesje van gisteren zal de schoone Eleonore toch wel wijzer hebben gemaakt! Voor het oogenblik stel ik meer belang in geestrijke dranken, dan in juweelen!

— Ik begrijp je niet! Er is toch geen sprake van dat wij ook maar zelfs een vat vol van het goedge zouden kunnen vervoeren!

— Daaraan denk ik ook niet! Maar ik wil den weg erheen kennen! Het moet vrij gemakkelijk zijn als men eenmaal den sluipweg gevonden heeft, in het huis van Blackpole door te dringen en dat is de hoofdzaak. Ik weet dat hij alle buitendeuren en ramen op een zeer kunstige wijze electricch verzekerd heeft en het bespaart mij heel wat moeite en tijd, als ik den eenvoudigen weg kan vinden, die ook zijn trawanten gisterennacht zijn gegaan.

— Maar je kunt toch onmogelijk van die lift gebruik maken, want dat zou worden gehoord.

— Waar een lift is, Brand, daar is ook een koker, en een liftkabel! Misschien is er zelfs wel een smalle trap!

— Zou de man die het hoekhuis bewoont, medeplichtig zijn?

— Ik weet het niet — maar ik denk van wel! Want ook hij moet toch het gerucht hooren van de lift, die op en neer gaat. Intusschen, — ik ben er volstrekt niet zeker van, en Blackpole heeft misschien de tusschenmuur zo dik laten maken, dat die het geluid dempt; ik begin zelfs langzamerhand over te hellen tot de meening dat de liftkoker van het boudoir slechts gescheiden wordt door een dunne houten wand?

— Maar waarom een lift, als de drank onder den grond wordt aangevoerd?

— Die vraag had ik me ook al gesteld, Brand! Mij dunkt dat hiervoor maar een enkele verklaring kan zijn. Ik geloof dat wij die lift moeten beschouwen als een soort van nooduitgang, waarlangs de schelmen kunnen vluchten, wanneer er gevaar dreigt, maar waarlangs zij ook op de vlugste wijze na de smokkelwaar te hebben afgeleverd, weer in de buitenlucht kunnen komen!

— Die verklaring klinkt niet onaannemelijk — in hoofdzaak omdat zij de eenige is! meende Brand. Het zou echter inhouden, dat de onderaardsche toegangsweg heel lang moet zijn.

— Ik zeide je reeds, Brand, dat we hier staan in een der oudste gedeelten van het New York der zeventiende eeuw. Het is dus zeer wel mogelijk, dat de grond hier doorkruist is met gangen en tunnels. Ik hoop trouwens, dat we het spoedig zullen ontdekken!

— Maar waarom dit huis binnen te dringen, wanneer je vermoedt dat de liftkoker zich in het paleis van mijnheer Blackpole bevindt?

— Omdat hier waarschijnlijk heel wat minder alarm signalen zullen zijn, en omdat ik hoop van den eenen kelder het gemakkelijkst in den anderen kelder te kunnen komen. Mij dunkt dat er wel ergens een verbinding zal zijn! En nu voorwaarts! Henderson — heb je alle toestellen?

— Er mankeert niets Mylord! antwoordde de reus zacht.

— Voorwaarts dan, en loop over het gras — het grind mocht eens onder onze voetstappen kraken!

— Ik geloof niet dat er nog iemand waakt in het hoekhuis! zeide Brand.

— Dat doet er niet toe — wij moeten de grootst mogelijke voorzichtigheid in acht

nemen. Het is nog veiliger met een enkel zakmesje gewapend een Indische jungle binnen te dringen, dan zich in het hol van een dranksmokkelaar te wagen!

Zonder dat er verder nog een woord gesproken werd, liepen de drie mannen behoedzaam voort, totdat zij den achterkant van het hoekhuis bereikt hadden.

Niets liet zich hier hooren.

Maar buiten den tuinmuur raasde en gonsde het nachtleven van New York, dat nu eigenlijk pas een aanvang nam.

Auto's snorden af en aan, onder luid getoeter, en boven Broadway, in het Oosten, hing als het ware een rosse nevel, alsof er een geweldige brand woedde.

Raffles had den geheelen namiddag besteed aan een nauwkeurige beschouwing van het huis en wat hij had ontdekt kwam hem nu goed te stade.

De benedenste verdieping werd bijna geheel ingenomen door een bankzaak, en de kluisen waren aan de voorzijde van het huis, onder den grond.

Daar bevond zich ook een nachtwaker, maar die zou zich zeker nooit naar den achterkant van het huis begeven, want het was volkomen onmogelijk, van die zijde de kluis te naderen, die aan dien kant geheel omgeven was door een dikken mantel van beton en staal.

Toch waren ook hier alle ramen van stalen luiken voorzien, aan de binnenzijde maar voor Raffles leverden die geen bezwaar op, hij was in het bezit van alle toestellen, welke de wetenschap, de techniek en zijn eigen vindingrijkheid hem aan de hand hadden kunnen doen.

Een luik, hetzij een rolluik of wel een draaiend, moet toch ergens gesloten worden, en vertoont dus ergens een zwak punt, en het was altijd daar, dat Raffles zijn aanval ondernam.

Slechts zelden tastte hij een staalplaat in het midden aan, om haar te doen smelten. Veeleer had hij het voorzien op de scharnieren en de schoten der afsluiting.

Henderson plaatste behoedzaam een zuurstofapparaat naast het raam dat Raffles hem zijgend had aangewezen, eenige slangen werden aaneengekoppeld, en toen kwam er een toestel te voorschijn, dat heel klein samengerold kon worden, en dat niets anders bleek te zijn dan een soort van kamerschut van aluminium, hetwelk moest beletten, dat het verblindend witte licht van de steekvlam gezien kon worden door iemand, die toevallig aan de achterzijde langs den vrij lagen

muur zou loopen.

Dit scherm dekte het raam en den man die werkte, volkomen af, en het kon, volkomen samengeklapt, gemakkelijk worden meege dragen.

Raffles stulpte een lederen kap over zijn hoofd, voorzien van zwart gemaakte glazen, en een seconde later siste de verblindend witte vlam aan die nog geen minuut later een hitte van bijna duizend graden ontwikkelde en het slot van het stalen luik deed smelten alsof het sneeuw in de zon was. Het gloeiende metaal droop, ziedend en sissend, over den steenen vensterbank.

Er waren nog geen volle tien minuten verlopen of de afsluiting was weggesmolten en met dikke lederen handschoenen gewapend kon Raffles het rolluik behoedzaam omhoog schuiven.

De weg naar binnen was vrij!

De toestellen werden zeer zorgvuldig weer gedemonteerd en in hun lederen koffer geborgen.

Tezamen wogen zij zeker bijna vijftig kilo, maar dat was voor Henderson een peulschilletje, dat hem alleen maar deed glimlachen.

Het raam had een laag kozijn en zij behoefden dus slechts naar binnen te stappen.

Dit geschiedde in een duisternis, zoo volkomen, dat zelfs Raffles moeite had iets te onderscheiden in het groote vertrek, waar zij zich thans bevonden.

Hij maande de anderen fluisterend tot voorzichtigheid, schoof behoedzaam het rolluik weer dicht, en daarna maakte hij licht door zijn zaklantaarn aan te knippen.

Het bleek dat zij zich bevonden in een soort van archiefkamer, met een groot aantal stalen kasten langs de wanden, die waarschijnlijk honderduizenden kaarten bevatten.

Het vertrek was brandvrij, en had een ijzeren deur, en daar zij van buitenaf gesloten bleek te zijn, kostte het tien minuten, alvorens Raffles het slot had weten te openen.

Het vertrek bleek het laatste te zijn aan een lange gang, die evenwijdig liep met den achtergevel van het huis.

Geleid door zijn instinct, sloeg Raffles dadelijk de goede richting in, en de allereerste deur die hij voorzichtig opende, was die naar den kelder voerde.

De mannen stonden voor een steenen trap, vrij hoog, want zij telde 32 treden.

Beneden eindigde zij in een korte gang, door een stevige, houten deur afgesloten.

Het was maar een gewone kelderdeur, al was zij dan ook van een sterk maaksel en Raffles had niet de minste moeite het slot

met een van zijn loopers te openen.

Zoodra zij weder goed konden zien bij het licht van hunne lampen bemerkten de mannen dat zij zich bevonden in een vrij kleine kelder, waar zeer veel oude kantoorboeken waren opgestapeld, de meeste meer dan twintig jaar oud en die alleen nog maar documentaire waarde hadden.

Voorts stonden er wat leege kisten, en dat was alles. Het was duidelijk dat men maar zelden een voet in dezen kelder zette.

Raffles, die geen woord gesproken had tot dusverre, stond een oogenblik in gedachten verzonken en het licht van zijn zaklamp liet zijn groote grijze oogen als gepolijst metaal glanzen.

Hij zei heel zacht :

— Indien ik mij niet sterk vergis, dan moeten wij ons nu bevinden vlak bij den tusschenmuur, die dit huis van dat van Blackpole scheidt.

Maar er moeten nog meer kelders zijn, zeide Brand zacht. Dit lijkt mij maar een klein hokje toe!

— Ongetwijfeld zijn er meer, Brand, maar ik zeide je reeds, dat die omgeven zijn door een zwaren mantel van beton. Het zou onbegonnen werk zijn, daarin te willen doordringen, en wij moeten het maar doen met wat ons hier ten dienste staat! De hoofdzaak is, dat wij onder den vloer van het huis van Blackpole komen.

— Maar dat lijkt me bijna onmogelijk! Die tusschenmuur zal zeer dik zijn.

— Niet zoo dik, of wij zullen er met gemak doorheen kunnen breken, Brand, hernam Raffles rustig. Wat is de dikte van een steen voor onze toestellen? James, zet den motor maar eens klaar — ik denk wel dat wij binnen een half uur aan den anderen kant zullen zijn, waarschijnlijk zelfs reeds veel eerder!

De reus had zijn pak al weer neer gezet, haalde er den kleinen draagbaren motor uit, en zocht naar een stopcontact, dat echter in dezen kelder niet was.

Hij moest daartoe de deur weer openen, en vond er gelukkig een vlak bij de trap.

Het volgende oogenblik begon het motortje zachtjes te gonzen, zoo zacht dat het stellig onmogelijk daarboven gehoord kon worden. Raffles had reeds een van zijn sta'en boren uitgezocht, bevestigde deze aan het eind van de buigbare as, schakelde in en drukte den boor tegen een voeg van de steenen.

Met verbazende snelheid en zonder veel leven te maken beet het staal zich een weg door

de kalk alsof het hout ware geweest en een regen van gruis viel op den grond.

Binnen vijf minuten had Raffles een der zware steenen geheel los gemaakt en met heel wat minder lawaai dan het gebruik van een houweel zou hebben teweeg gebracht.

En na dien eersten steen was de rest inderdaad slechts kinderwerk.

Het was nu de taak van Henderson, om, knielend voor de kleine, rechthoekige opening, de overige steenen met behulp van een kleinen kouwpijtel los te maken.

De eene steen volgde op den andere, in een steeds vlugger tempo. De reus wrikte ze los, zoo gemakkelijk al een gewoon mensch een hopje uit het vloeitje wikkelt.

En er waren zeker nog geen twintig minuten verlopen, of er was een gat gevormd, groot genoeg om zelfs den reus doorgang te verleen.

— Nu zal het zaak zijn om goed op te letten, fluisterde Raffles.

— Ben je bang voor een gevaarlijke ontmoeting, vroeg Brand verbaasd

— Men kan nooit weten!

— Maar Blackpole zal toch de onbeschaamheid niet zoo ver drijven, dathij na het gebeurde van gisteren reeds nu weder aan den gang gaat?

— Waarom niet als hij daar plezier in heeft? De drie agenten eenmaal omgekocht zijnde, zijn hem natuurlijk nu blindelings toegedaan, en zullen zeker liever een half uur omloopen, dan hem bij zijn smokkelpraktijken lastig te vallen. Wat gisteren begonnen werd, zal zeer wel vannacht ten einde worden gebracht. In ieder geval hoop ik dat je je revolver bij je hebt.

— Ik ben gewapend, Edward.

— Vooruit dan, en opgelet!

Een voor een kropen de drie mannen door de opening, maar Brand, die de laatste was vroeg:

— Wat moet er nu met dat gat?

— Wel, dat blijft waar het is, antwoordde Raffles lakoniek.

— Alles goed en wel — maar men zal het morgenochtend ontdekken!

— Dat is wel waarschijnlijk, omdat men argwaan zal krijgen door het vernielde rolluik maar die ontdekking zal wat laat komen, Brand. Want dan hoop ik ontdekt te hebben, wat ik thans nog ga zoeken.

Slechts ten halve overtuigd richtte Brand zich op, en wierp een blik om zich heen.

Het drietal bevond zich nu in een zeer groote ruimte, want het licht van hun verenigde lampen kon ternauwernood in de

verste hoeken doordringen.

Hier en daar stond een oude ton, een pakkist met wat stroo erin, en dat was alles.

In den versten hoek stond een wrakke tafel, waartegen een stoel leunde met drie pooten.

De kelder was zoo groot, dat zes betonnen pilaren moesten helpen, de zolderin te schragen.

Aan een der wanden stond een verroest wijnrek, zonder flesschen evenwel.

Het was duidelijk, dat deze kelder nooit of maar heel zelden bezocht werd, want overal hingen de spinnewebben van de zoldering en er alg een duimdik stof op de weinige voorwerpen die er stonden.

Maar het scherpe oog van Raffles had spoedig een lage, met ijzer beslagen deur ontdekt, niet ver van de wrakke tafel.

En daar tegenover tamelijk dicht bij de zoldering, was een ronde opening zichtbaar, die overdag misschien een weinige lucht en licht doorliet, en die zich natuurlijk moest bevinden in den achtermuur van het huis.

Raffles liep onmiddellijk op die deur toe, en kon ze zonder eenige moeite openen.

Brand zag dadelijk aan zijn gezicht, dat dit zijn achterdocht, of althans zijn belangstelling wekte.

Maar toen hij even had rondgezien, en den lichtbundel van zijn lamp naar alle kanten had doen schijnen begonnen de grijze oogen weer te schitteren en hij zei met een zacht lachje:

— Deze kelder schijnt voor geval van gevaar een soort van nooduitgang te moeten hebben!

— Waaruit leidt je dat af?

— Uit verschillende dingen! Ten eerste is deze deur heel gemakkelijk te openen, maar toch heeft zij aan dezen kant zooals je ziet, niet minder dan drie zeer zware grendels. Nu ziet deze kelder er niet bepaald uit als een schatkamer, dus die grendels kunnen alleen maar ten doel hebben om een aftocht te dekken. Ik acht dit des te waarschijnlijker, omdat ik daar, als eenig bruikbaar en stevig voorwerp, vlak bij die kleine opening een ladder zie staan, en een dubbelen nog wel, die aan twee kanten beklommen kan worden. Bij een eventuele overval door de politie, die achter het geheim van den kelder zou zijn gekomen, zouden dus de smokkelaars eerst dezen kelder binnenvluchten, haastig de deur grendelen en tenminste het veege lijf bergen, door van die opening daar boven gebruik te maken.

— Dat laat zich hooren! Het verklaart tenminste het niet gesloten zijn van deze stevige deur.

— Wij zullen nu eens zien waarheen deze deur ons brengt!

Raffles was reeds naar buiten getreden, de lamp in zijn linkerhand, en de rechter in zijn zak waarin ook de revolver was.

Want hij wist maar al te goed waartoe Amerikaansche dranksmokkelaars, die in het nauw gebracht worden, in staat zijn.

De deur bleek uit te komen op een smalle, overwelfde gang, met gewitte muren, die zich teweerszijden ervan uitstrekten.

Raffles volgde die gang eerst naar links, totdat zij een rechten hoek beschreef en zich verder verloor in de duisternis, waarschijnlijk naar de voorzijde van het huis.

Hij deed nog een tiental stappen, en toen kaatste het licht van de lamp heel in de verte op ijzer deurbeslag.

Raffles keerde op zijn schreden terug en zei zachtjes:

— Alweder een deur als van een vesting! Het lijkt wel een weinig op een moderne bastille. Nu zullen we eens zien waar de rechterhelft van de gang ons heen brengt.

Zij hadden nog geen dertig stappen gedaan, of het zou blijken van hoeveel nut de lampen waren, want eensklaps hield de gang op, en een zeer stijle, ijzeren trap daalde af tot op een groote diepte.

Brand kon een kreet van verbazing niet weerhouden en zeide:

— Wij zijn hier reeds minstens 6 Meter onder den grond, en die trap brengt ons nog veel dieper. Hoe is zoo iets mogelijk? Welke bouwmeester legt kelders op zulk een groote diepte aan!

— Ik denk haast dat men reeds van deze uitholling in den bodem wist, voordat het huis werd gebouwd, ofwel, dat men heeft ontdekt, toen men al met bouwen bezig was! De bodem onder New-York, bereidt den architecten wel eens meer van die verrassingen! Geheel Manhattan bestaat uit graniet en men heeft hier nog nooit een heipaal behoeven in te slaan! Maar ook graniet kan hopen en kloven hebben. Ja, men heeft zelfs wel gangen gevonden van verscheidene kilometers lengte, een soort van onderaardsche spleet en dat op een diepte van 30 Meter.

— Zullen wij die trap afgaan?

— Mij dunkt van wel! Ik zou gaarne alles eens goed onderzoeken.

En reeds zette Raffles den voet op de bovenste trede, en begon heel voorzichtig de trap af te dalen.

Toen hij beneden was hoorde Brand hem iets in zich zelf mompelen dat verdacht veel op een verwensching geleek.

— Wat is er? vroeg hij zoodra hij zich bij Raffles gevoegd had.

— Er is, dat deze Satansche kerels een inrichting gemaakt hebben, om deze ijzeren trap van begin tot einde onder een zeer sterke electrischen stroom te zetten. Zie maar, hier onder aan de leuning is een dikke koperen draad gesoldeerd in de holte. Ik zou haar zeker niet ontdekt hebben, wanneer ik er niet naar had gezocht!

— Gezocht!

— Zeker! IJzeren trappen, als men steenen zou kunnen gebruiken, maken altijd mijn achterdocht gaande. Nu, wij zullen voor alle zekerheid maar beginnen, met die verbinding te verbreken. Gelukkig, dat de stroom op het oogenblik niet gesloten is — anders zouden wij waarschijnlijk nu reeds verpletterd hier op den grond liggen!

Raffles had zijn instrumentenetui reeds geopend en met een kniptang zooals electriciens die wel gebruiken, en waarvan de handvatsels met een dikke laag hard rubber zijn bekleed knipte hij de koperen draad door en boog ze op onzichtbare wijze een eind terug zoodat de verbinding verbroken was.

Nu pas hief Raffles de lamp boven zijn hoofd en keek om zich heen.

De zoldering was vrij hoog, en overdekte een soort van vijfsprong, want de trap bleek uit te loopen op een soort van miniatuurpleintje, met een vloer van gewone metselsteen en waarop vijf gangen uitliepen, en toen Raffles wat nauwkeuriger toekeek, zag hij boven den overwelfden ingang van al die gangen een klein cijfer staan met witte verf op den donkeren muur aangebracht.

De gangen waren van een tot vijf genummerd.

Zwijgend, maar met een veelzeggend gebaar wees hij Brand hierop, die hoofdschuddend fluisterde:

— Het begint me hier hoe langer hoe minder te bevallen. Dit gelijkt verdacht veel op een doolhof.

— Maar een doolhof dat onmogelijk heel groot kan zijn, Brand, zeide Raffles met een glimlach. Het is niet zoo heel gemakkelijk kunstmatige gangen in graniet aan te brengen, tenzij — dat zou natuurlijk ook kunnen, — tenzij we hier te maken hebben met wat we

een mergelgroeve zouden kunnen noemen! Reeds in de vroegste tijden niet lang nadat de Engelschen Amerika bijna geheel in bezit hadden, werd er op Manhattan graniet gewonnen, en het is best mogelijk, dat zulk een mijn in den steek werd gelaten, zoodra de grond er boven onbegrijpelijk snel in waarde steeg. Maar natuurlijk of kunstmatig, ik geloof niet dat al die gangen heel lang zijn.

Hij was een paar passen naar voren getreden en liet het licht van zijn lamp vallen in den gang, boven welke het cijfer 1 stond.

De tunnel was ruim mans hoog, maar zeer smal, en een man als Henderson zou er zeker niet hard kunnen loopen.

Zij liep over een afstand van een meter of tien kaarsrecht en beschreef vervolgens een flauwe bocht.

Op vrij regelmatige afstanden bevonden zich zijwanden van ongelijke diepten.

Raffles bekeek den wand met grooten aandacht en zei:

— Deze gang is met het houweel uitgehakt en blijkbaar lang geleden of ik moet mij sterk vergissen. Wij zullen haar eens ingaan!

— Wees voorzichtig, Edward!

— Ik geloof niet dat wij nog iets te vreezen hebben, maar voor alle zekerheid kan Henderson hier wachten tot dat wij heel zachtjes hem het sein hebben gegeven. Het geluid zal zich zeer zeker in dezen granietkoker met kracht voortplanten. Kom mede!

Achter elkander liepen de beide mannen de gang in of liever de spleet, volgden ze over een lengte die op 25 meters kan worden geschat.

En eensklaps hield zij op en liep uit op een formeel hol, een geweldige ruimte in het gesteente, waarvan het zien Brand bijna een schreeuw van verbazing had ontlokt.

— Het is onbegrijpelijk, dat zich in den bodem van een stad als New-York zulke geweldige uithollingen bevinden, zeide hij hoofdschuddend. Dit moet werkelijk een mijn of iets dergelijks geweest zijn.

— Dat zeide ik reeds, maar wij kunnen evengoed aannemen, dat dit hol door de natuur is gevormd.

— In graniet?

— In graniet! Ik wijs je slechts op het Mammoeth-hol, dat eveneens in het hardste gesteente te vinden is, en waarbij deze grot immers volstrekt niets te beteekenen heeft, wat haar uitgestrektheid betreft. Mij dunkt dat ik daar ginds nog een gang zie, wij moesten eens....

Plotseling hield hij op.

Zijn geoeffend fijn gehoor, had een gerucht opgevangen — en dat kwam van achter den dikken muur ter rechter zijde, naar het hem voorkwam.

Die muur was door menschen opgebouwd, uit gewone, roode metselsteen.

Zij kon nog niet lang geleden zijn opgericht, te oordeelen naar de kleur van de kalk.

— Wat is er? vroeg Brand, nauwelijks hoorbaar en verschrikt door de uitdrukking van het gelaat van Raffles.

— De lift, antwoordde Raffles heel zacht.

**Al maken de dieven slechts één pakje
„DUBEC” cigarettten buit, dan zijn zij al tevreden!**

HOOFDSTUK VI.

IN EEN GEVAARLIJK PARKET.

Brand luisterde op zijn beurt met de grootste aandacht.

Het was niet te miskennen, achter den muur klonk het eigenaardige, schurende geluid en het gegons van een motor, dat meestal gepaard gaat met het op en neer gaan van een lift.

Zonder een oogenblik te verliezen liep Raffles de gang weer in en liet zachtjes het waar-schuwingssein weer hooren.

Dadelijk klonken de snelle, gedempte stappen van den reus die haastig naderde en een paar seconden later had hij zich met een ongeruste trek op zijn breed gelaat bij de twee andere mannen gevoegd.

— Is er iets niet in orde Mylord?

— Spreek zacht, James! gebood Raffles fluisterend. Ik geloof dat er smokkelaars op komst zijn. Hoor je dat gerucht? Dat is de lift, waarmee ze naar beneden komen.

— Of naar boven gaan? meende Brand.

— Neen, het geluid nadert juist van boven! Waarschijnlijk hebben zij zoeven juist wat drank afgeleverd, die nu in een kelder ergens boven onze hoofden moet liggen. En nu zijn zij op den terugweg, hetzij om nog meer voorraad te halen, hetzij om zich weer naar hun punt van uitgang te begeven. Maar het is mij volkomen raadselachtig, waar zij zich nu ergens bevinden! Die muur lijkt toch volkomen gaaf te zijn! Vlug de gang in, vrienden en onze lampen gedoofd! En blijft beiden vlak bij mij, zoodat ik jullie mijn instructies kan

geven, met onze gewone teekens en zonder behoeven te spreken.

De drie mannen deden een paar stappen terug in de gang numero 1 en doofden hun lampen.

De duisternis die hen omringde was nu zoo volkomen als ze alleen maar voorkomt in kolenmijnen. Zij waren zoo dicht bij elkander blijven staan, dat zij elkanders ademhaling duidelijk konden waarnemen.

Ieder wist van zijn metgezel, dat die zijn revolver maar voor het trekken had.

Zij konden nauwelijks een tiental tellen zoo gestaan hebben toen het doffe gegons en het schuifelende geluid ophield.

En nauwelijks was het stil, of het hol werd flauwtjes verlicht door een lichtschijnsel, waarvan men de bron niet aanstonds kon vaststellen.

Het was een zeer lange lichtkier, ergens bij den muur, die langzamerhand breeder werd.

Het kon niet anders of ergens moest een deur geopend zijn, die dit licht door liet.

Voorzichtigheidshalve gingen de drie mannen nog wat verder de gang in, zich gereedhoudend om handelend op te treden.

De omtrek van een gewelfde deur, blijkbaar zeer zwaar en massief teekende zich nu duidelijk af tegen den verlichten achtergrond, en nu werden er stemmen hoorbaar van lieden, die blijkbaar volstrekt geen moeite deden om zacht te spreken.

Het was duidelijk dat zij er geen oogenblik aan dachten, dat iemand hen zou kunnen hooren.

En nu ging de deur zoover open, dat de drie mannen daar achter een klein gedeelte konden zien van een stalen mast die klaarblijkelijk deel uitmaakte van het stalen gebinte, waartusschen de liftkooi op en neer kon rijden.

En het volgende oogenblik traden een zestal mannen den kelder of het hol, hoe men het noemen wilde, binnen.

Zij waren blijkbaar in een uitstekende stemming en lachten vroolijk.

Zonder uitzondering waren zij zeer goed gekleed in donkerkleurige overjassen, twee hunner droegen zelfs een hooge hoed.

Een hunner, langer dan de anderen, had een sleutelbos te voorschijn gehaald en duwde al pratend en lachend tegen de zware deur.

De lichtkier werd langzamerhand weer sneller, maar voor dat het weer volkomen duister was, had een van de zes mannen zeker ergens een schakelaar omgedraaid, want er verspreidde zich nu een zacht licht in het hol, dat op zijn minst 8 Meters hoog was, en dat schijnsel bleek afkomstig te zijn van een plafondlamp van dun geslepen albast, die als een heel kleine en zwakke maan aan dien donkeren hemel van graniet dreef.

De drie mannen hielden zich op alles voorbereid, en grepen steviger hunne revolvers.

Indien die zes dranksmokkelaars — want dat waren zij zonder eenigen twijfel — de gang numero 1 zouden zien, om weer buiten het huis te komen, dan zou er stellig gevochten moeten worden!

Gelukkig echter bleken zij niet van zins, hun dure kleeren te wagen aan een aanraking met de dingen in den grooten kelder.

Blijkbaar hadden zij een heel wat gemakkelijker uitweg in petto!

Zoodra de zware deur in het slot was, gingen de nog altijd lachende en pratende mannen de gang in die Raffles zooeven reeds had opgemerkt en waren het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen!

Maar juist op hetzelfde oogenblik dat Raffles weder te voorschijn wilde treden om te zien waar zij bleven, hoorde hij de lift opnieuw, en onwillekeurig bleef hij staan. Het geluid verwijderde zich, scheen weg te sterven, en werd toen weer sterker.

De voetstappen van de mannen die zich verwijderden klonken hol in de verte, toen de lift met een zachten schok tot staan kwam en de zware deur opnieuw geopend werd, tot niet geringe verbazing van Raffles, die

maar juist den tijd had, zich haastig in de gang te verbergen.

Maar zijn verbazing werd nog heel wat grooter, toen hij zag wie daar te voorschijn trad, na niet zonder moeite de zware deur te hebben geopend.

Het was Eleonore Blackpole.

Zij moest zich inderhaast hebben gekleed en een mantel om hebben geworpen, en zij zag er opgewonden uit, het haar een weinig verward, de oogen schitterend.

Zij was hier zeker voor het eerst van haar leven, want zij keek heel verbaasd en een beetje ongerust rond, scheen toen een besluit te nemen, richtte hare schreden naar gang numero 1, maar gelukkig voor haar — en misschien ook voor Raffles en de zijnen, stond zij halverwege den kelder stil, luisterde, en ving blijkbaar nog juist het laatste gerucht van de schreden in de andere gang op, want zij duwde eerst de zware deur dicht — en ijde toen haastig, maar zichtbaar al haar best doende om het geluid van haar schreden te dempen, de tweede gang in.

Brand, die ook niets van het voorgevallene gemist had, staarde Raffles verwonderd aan, en vroeg toen heel zacht:

— Wie is dat?

— Eleonore Blackpole in eigen persoon!

— Maar wat doet die hier? Het was duidelijk aan haar te zien, dat zij deze kelder nog nooit was binnengetreten.

— Zij is de anderen achterna gegaan, Brand!

— Maar waarom? Met welk doel?

— Ik kan er maar een enkele verklaring voor vinden, ik zal je daarbij moeten herinneren aan mijn nachtelijk gesprek met die vrouw! Zij wilde toen tot iedere prijs, dat ik haar zou binnenvoeren in de misdadigerswereld!

— Dus je gelooft?....

— Dat zij nu toch haar plan heeft doorgezet! Blackpole was niet bij die zes mannen, dat is zeker! Hij weet dus van die nachtelijke escapade van Madame volstrekt niets. Misschien heeft zij bij toeval vannacht iets ontdekt, zij heeft den weg hierheen gevonden en zij is nu vast besloten, van de gelegenheid gebruik te maken, en eens op avontuur uit te gaan!

— Daarbij kan zij het grootste gevaar loopen, dunkt mij! Hoe onvoorzichtig van die vrouw, om zonder geleide zich te wagen in de New-Yorksche „onderwereld"! Ik meen te hebben gezien dat zij een valies bij zich had of een klein koffertje!

— Ja, dat is ook zoo, misschien heeft zij daar een of andere verkleeding in! Zoals

zij nu was, moet zij zeker opzien baren!

— Wat zullen wij doen?

— Natuurlijk de mannen zoowel als de vrouw volgen! Ik vermoed dat zij zeer veel geld bij zich hebben — en ik zie er volstrekt geen been in, hun dat afhandig te maken! Mij dunkt dat er iets pikants in zit, die schavuiten eens goed ader te laten, zoo kort nadat zij hier in dit huis zulke goede zaken hebben gedaan, maar nu stilte! Zij mogen ons volstrekt niet hooren.

En op hun beurt gingen de drie mannen de duistere gang in, waarin zij Eleonore hadden zien verdwijnen!

Zij liepen bijna onhoorbaar op hunne vilten zolen.

Aanvankelijk hoorden zij volstrekt niets, maar toen klonk een heel zacht en voorzichtig geschuivel tot hen door.

Het moest de vrouw zijn, die daar voor hen uitliep.

En het was duidelijk dat zij op alles was geprepareerd, want eensklaps werd het licht in de gang.

Zij had blijkbaar ingezien, in die tastbare duisternis niet vlug genoeg te kunnen vooruitkomen en had een zaklamp aangeknipt. Duidelijk was haar gestalte nu te zien, zooals zij daar haastig voortging met een hand haar mantel om zich heen vasthoudend, en met de andere hand het lampje een weinig boven haar hoofd houdend.

De tunnel steeg langzaam in een rechte lijn.

Van de zes mannen was volstrekt niets te bespeuren.

Ongeveer zestig passen van het hol af dat zij zoeven hadden verlaten stonden de drie mannen tegelijk stil, want ook de vrouw had haar loop gestaakt, blijkbaar besluiteloos wat te doen.

Het was duidelijk dat zij aan een zijweg gekomen was, aan een viersprong misschien, en nu niet wist welke gang zij moest inslaan.

Zij doofde haar lamp, en dat was een goede maatregel, want blijkbaar zag zij in de verte weer het schijnsel van de lampen van het zestal, en het volgende oogenblik zette zij haren weg voort.

Zij hadden het spoor hervonden.

Dadelijk gingen ook Raffles en zijn metgezellen den gang verder in. Een weinig verder kwamen zij inderdaad bij een viersprong, en het was goed dat de vrouw haar lamp weer ontstoken had, want nu behoefde zij niet te kiezen.

Nog altijd steeg de gang, en liep nu in een flauwe bocht.

Na tien minuten gaans ongeveer, over een

ongelijken, stevigen bodem, die zeker niet door menschenhanden was aangelegd, moesten de drie mannen opnieuw stilstaan, want het werd nu ineens stikdonker. Ook hoorden zij de schreden van de vrouw niet meer.

Naar alle schijn had zij ook haren loop weder moeten staken, het was zoo volkomen stil hier onder den grond ver van het stadsgeraas, dat men elkanders ademhaling kon hooren.

Toen ving het geoeffend oor van Raffles heel in de verte een geluid op, dat klonk als het openen van een zware deur.

Dadelijk daarop snelle schreden.

Tenslotte zacht en driftig gepraat, een lach, een diepe, knorrige stem, die boven alles uitklonk.

Maar toen het nu weer doodstil was geworden, zeide Raffles heel zacht:

— Onze schoone Eleonore heeft blijkbaar ingezien, dat zij onmogelijk alleen die zware deur aan het einde van de gang zou kunnen openen en heeft de zes kerels gesmeekt haar mee te nemen!

— Die dame durft heel wat! meende de reus. Als dat haar maar niet opbreekt! Ze is nog knap genoeg om te moeten oppassen. Heeft U gezien, Mylord, dat ze nog juweelen droeg?

— Ja, James dat is mij niet ontgaan. Voorwaarts vrienden, wij moeten eens onderzoeken waarheen die deur ons voert.

Haastig gingen zij verder, nu zij niet meer bevreesd behoefden te zijn dat die vrouw hen zou hooren.

Want zij konden reeds in de verte zien, dat de gang geheel verlaten was, geen zijgangen meer had, en aan het einde was afgesloten door een stevige, poortvormige deur.

Zoodra hij de deur bereikt had, tastte Raffles naar het slot. Het was wel niet nieuwerwetsch, maar hij zag aanstonds dat het moeilijk te openen zou zijn.

Hij begon met zijn voltmeter bij het metaal te houden, maar de wijzer bleef onbewegelijk.

Als men dit ijzer onder stroom kon zetten, dan was dat dan nu in dit geval toch niet geschied.

Maar wat wel mogelijk, zelfs waarschijnlijk was — dat was een contact, een waarschuwings-signaal, dat met deze deur in verbinding stond!

Dranksmokkelaars zijn buitengewoon voorzichtig, en plegen hunne voorzorgen te nemen. Kortaf zeide Raffles:

— De cirkelzaag, Brand!

De zaag kwam te voorschijn uit het valies,

dat Henderson weer had neergezet.

Raffles plaatste haar tegen het hout van het paneel, ongeveer in het midden, en bracht de boor in beweging.

Het hout was hard, maar het duurde toch geen tien minuten of de scherpe boor had er een schijf uitgezaagd, met een doorsnede van bijna 2 decimeter.

De drie mannen stonden in een stikdonkere ruimte.

Raffles nam zijn zaklantaarn en liet het schijnsel door de opening stralen in wat er uitzag als een gemetselde kelder, waar zich volstrekt niets anders scheen te bevinden dan een splinternieuw, ijzeren wijnrek, dat echter vruchteloos op de vervulling van zijn bestemming scheen te wachten, want er was geen enkele flesch met het kostelijk druivennat op de stellage van zwartgeschilderd ijzer.

Raffles stak toen voorzichtig zijn hoofd door de opening, na zijn lamp aan een dun touw aan den anderen kant van de deur te hebben laten neerzakken, en bespeurde al heel gauw, dat zijn vermoedens juist waren geweest — al zou de deur nog zoo weinig geopend zijn, dan zou er daarboven contact zijn gemaakt tusschen twee koperen uitsteeksels, waarvan het eene aan de deur bevestigd was, en eindigde in een draad, die dicht langs het slot liep en gemakkelijk te bereiken was.

— De kniptang, zeide Raffles lakoniek, na zijn hoofd terug te hebben getrokken.

Dadelijk werd hem de tang toegestoken en na eenig tasten had Raffles de draad beet en knipte ze door.

— Maar dat slot zal ons lang ophouden, meende Brand zachtjes.

— Gelukkig behoeven we het niet te gebruiken, zeide Raffles. Zie maar!

En hij stak weer zijn arm door het ronde gat en de deur ging even gemakkelijk open als een kamerdeur.

— Zooals je ziet een gewone kruk aan de binnenzijde, Brand, legde Raffles glimlachend uit. De heeren schijnen er dus rekening mee te houden, dat ze in de eerste plaats van den anderen kant kunnen worden opgejaagd en duswel eens geen tijd zouden kunnen vinden om een sleutel te voorschijn te halen en dien in het slot te steken. Vandaar de kruk! En nu voorwaarts!

— Ik wil niets liever — als je ons maar zegt, op welke wijze wij dezen kelder zullen verlaten, als het niet is door de deur die ons nu toegang verschaft. Ik zie geen tweede uitgang. Dat hij er nochtans een moet zijn, Brand, bewijst ons het feit, dat de zes mannen

met hun bevallige, nieuwe vriendin hier niet meer zijn. Zij behooren niet tot de vluchtige gasten en zullen dus wel niet in de lucht zijn opgelost.

— Een geheime uitgang dus! Maar hoe dien te vinden?

Raffles gaf geen antwoord, maar liep regelrecht op het wijnrek toe, dat dadelijk zijn belangstelling had getrokken.

Hij schudde er eens aan, schudde nog wat harder, en zei toen glimlachend tot Henderson:

— Trek jij dat rek eens van zijn plaats, James! Het is volstrekt niet zwaar, maar ik kan het niet bewegen!

De reus trok even, en zei toen bedremmeld:

— Het is niet te bewegen, Mylord, als ik het tenminste niet mag stuk trekken.

— Geen sprake van! Lieve hemel, burengerucht en huisvredebreuk! Wel Brand, wat zeg je wel van dit eigenaardige rek? Geen flesch valt er op te bekennen, en zelfs Henderson kan het niet van zijn plaats krijgen. Nu ik ben zeker, dat het eenige aardige geheimen verbergt.

Reeds gleden zijn fijne, sterke vingers overal langs het geverfde ijzer — en voor hij het nog goed en wel zelf wist, schoof het rek in twee helften uit elkaar, en een zeer nauwe spleet werd zichtbaar in den muur, waar Henderson zich slechts met moeite doorheen kon persen.

— Bagage hier laten? Mylord, vroeg hij steunend toen hij aan den anderen kant was.

— Ja, die hebben wij nu niet meer nodig. Die spleet schijnt open te blijven — des te beter. Niemand kan zeggen of wij niet denzelfden weg moeten teruggaan. Haha, dat is tenminste een trap en een gewone deur, naar ik zie!

— Het ruikt hier verre van frisch! zeide Brand.

— Grondwater! zeide Raffles lakoniek. Nu nog die trap en die deur — en ik hoop dat wij dan eindelijk het raadsel onthuld hebben!

Zij klommen den steenen trap op en Raffles moest weer zijn loopers te voorschijn halen, want de deur was stevig gesloten.

Maar het slot was niet veel waard en drie minuten later moest het zich overgeven en de deur kon worden geopend.

Raffles opende haar voorzichtig op een kier om ze onmiddellijk weer te sluiten.

— Wat is er? vroeg Brand ongerust.

— Een kok! antwoordde Raffles.

— Een kok? herhaalde Brand, die niet goed meende te hebben verstaan.

— Zooals ik zeg! Met een schotel pas-

teitjes.

— Maar wat drommel, zijn we hier dan in een restaurant?

— Dat schijnt zoo!

Raffles deed opnieuw behoedzaam de deur open, keek even rond, en wenkte snel zijn beide vrienden.

Zij stonden in een helder verlichte gang, en vlak bij hen, aan hun linkerhand, was het geraas van een groote keuken, waar een veelkoppig personeel bezig is met koken en braden, vaten wasschen en dranken mengen.

Het was zulk een allerzonderlingste indruk, na dien tocht onder den grond en in de duisternis, dat Brand moeite had, om zich den toestand

duidelijk voor oogen te stellen.

Maar een paar minuten later keek hij nog heel anders — want na een paar geheel verlaten gangen te zijn doorgegaan, en een achtertrap te hebben bestegen bereikten zij een breeden gang — en eensklaps zagen zij in een groote zaal, in een zee van licht en waar een uitgelaten menigte dames en heeren, meendeels in avondtoilet danste en soupeerde bij de klanken van een negerjazz-orkest.

Zij waren terecht gekomen in het nachtlokaal van Jessup Birjill, een van de beruchtste, en gevaarlijkste gelegenheden in dit gedeelte van New-York.

Eenige van Lord Lister's gezegden zijn : „Zeg mij, wie Uw vrienden zijn, en ik zal zeggen, wie gij zijt.”

„Zeg mij, dat gij „DUBEC” cigarettten rookt, en ik weet, dat gij smaak hebt.”

HOOFDSTUK VII.

IN DE KLAUW VAN DEN MISDAAD.

Brand bracht zijn mond dicht bij het oor van Raffles en zeide :

— Het is me of ik droom !

— Ik ben in tegendeel klaar wakker ! Eerlijk gezegd, had ik wel iets dergelijks verwacht.

— Heb je hem gezien ?

— Wie ? Birjill ? Natuurlijk ! Hij staat daar bij het buffet en zijn gemeene tronie straalt van innige vreugde ! De zaken gaan blijkbaar uitstekend !

— Weet je dat hij gevreesd wordt als een duivel, ook door de politie, die hem helaas nooit iets heeft kunnen bewijzen.

— Ja, dat weet ik !

— Zou Birjill op de hoogte zijn van die verbinding tusschen zijn huis en dat van Blackpole ?

— Zes mannen kennen ze — en ik denk dus wel dat hij ze ook kent ! Maar die lieden verraden elkander niet zoo spoedig. Je kunt er van op aan, dat Birjill een groot gedeelte van de winst opstrijkt. Aha, ik geloof dat ik die jongelieden herken die daar nu op hen toestevenen.

— Ja — zij zijn het ! Een uur geleden kwamen zij uit de liftdeur, waar zouden de andere vier zijn ?

— Die hebben zich waarschijnlijk al door het gebouw verstrooid. Ik hoop echter dat wij het waardige zestal nog wel eens bij elkander zullen zien, voor de dag aanbreekt.

— Maar wij zullen ons zoo niet kunnen vertoonen in ons gewone colbert ?

— Komaan, ik heb een smoking — en daarenboven, ik zie nog meer heeren in heel eenvoudige costumes, waarschijnlijk buitenmannetjes, die hier behoorlijk geplunderd zullen worden.

Nog een oogenblik keken de drie mannen door de breede, glazen deuren naar het gewoel in de zaal, het gedans der kleurige balonnetjes en het gegolf van de serpentine, toen zij bijna gelijktijdig het besef kregen, dat er strak naar hen gekeken werd.

Niet ver van de deur zat een man te soupeeren, in gezelschap van twee opzichtig gekleede vrouwen.

Hij was een zware, grove, zwarte kerel in rok gekleed, met diamanten in zijn overhemd, die van onder zijn ruige wenkbrauwen strak naar hen keek.

Een oogenblik daarna, toen hij meende, dat er niet meer op hem gelet werd, wenkte

hij een kelner, fluisterde hem iets in, en de man liep regelrecht op zijn patroon toe, die over iets heel vermakelijks scheen te praten met de twee dranksmokkelaars.

Het wordt hier een beetje gevaarlijk, vrienden ! zeide Raffles. Wij schenen meer opzien te baren dan nuttig en geraden voor ons is. Gelukkig is de nachtkroeg van mijn vrienden groot en wij kunnen het elders eens probeeren en lang voor de kelner de deur bereikt had, hadden de drie mannen zich voorzichtig teruggetrokken, waren twee trappen afgedaald, bereikten de vestibule en zagen daar juist Eleonore vlak bij de kleine bar, waar openlijk champagne geschonken werd op geen veertig passen afstand van de voordeur.

Hier moet echter aanstonds aan worden toegevoegd, dat die deur dicht was en streng werd bewaakt door een getrouw cipier, een neger in een vuurroode uitmonstering.

De vrouw was in gezelschap van de vier andere dranksmokkelaars en daarenboven van drie vrouwen, duchtig geschminkt, en die luidkeels lachten, blijkbaar reeds half beschonken.

De grootste van de vier mannen scheen zich als haar chaperon te hebben opgedrongen en het haar tamelijk lastig te maken, want telkens moest zij ongeduldig de hand afweren die haar steeds aanraakte.

— Mevrouw is bezig een studie te maken van de misdadigerswereld, zeide Raffles met minachting en spot. En nu gelooft zij later zeker te kunnen mee spreken.

De vier mannen maakten vrij wat misbaar, de drie vrouwen gilden, maar niemand scheen er in het bijzonder op te letten, men was dit blijkbaar in het etablissement van Mr. Birjill wel gewend.

Het was druk in de vestibule, en niemand sloeg acht op het drietal, dat zoeven was binnengetreden.

Hier werd gedanst, daar zat een half dronken paar op een sofa te minnekoozen en in een hoekje had zich een heer met een geheel kaal hoofd afgezonderd met een flesch champagne, die hij reeds duchtig moest hebben aangesproken.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, maar ik zie hier heel wat gemeene tronies, merkte Henderson na eenigen tijd op.

— Het schuim van New-York, James, — in

rok en smoking, zeide Raffles. En ieder die hier binnentreedt, mag zich in acht nemen dat hij niemand van de dames en heeren beleedigt, of het zou hem slecht kunnen vergaan! Er zijn zeker wel tien gevallen bekend van mannen die spoorloos verdwenen zijn — en die voor het laatst in deze zelfde vestibule zijn gezien!

— Wordt hier gespeeld? vroeg Brand zacht.

— Wat wordt er al niet gedaan! Geen enkele fatsoenlijke vrouw zal zich hier wagen! Een onschuldig meisje dat hier den voet zet is verloren. De dingen die hier geschieden als het ware onder het oog van de politie, zijn niet te beschrijven! In afgelegen streng bewaakte zalen hebben menigmaal bachanaliën plaats, waarnaast die van Nero in het niet zinken.

Op dit oogenblik scheen het viertal mannen genoeg te hebben van de bar en het heele groepje bewoog zich in de richting van de groote lift, die juist naar beneden was gekomen, en waarvan de negerboy de deuren wijd openwierp.

Allen verdwenen in de lift en Raffles zeide, de wenkbrauwen fronsend:

— Ik geloof dat Mevrouw Blackpole binnen een kwartier spijt zal hebben van haar onvoorzichtigheid!

— Tenzij ze niet anders gewild heeft, meende Brand schouderophalend!

— Dit kan zij niet gewild hebben — daarvoor is die vrouw te trotsch!

Hij bleef naar de lift kijken en zag hoe de grootste heer, Eleonore in de armen had genomen en haar trachtte te kussen.

Het was duidelijk dat zij zich verzette en luid schreeuwde, maar haar kreten werden overstemd door het krijschend gelach van de drie vrouwen die bij haar waren.

En het volgende oogenblik rees de lift omhoog.

Nu is het minste wat haar zal gebeuren, dat men haar laat drinken en haar van haar juweelen berooft! zeide Raffles, in wiens oogen een harde, dreigende uitdrukking was gekomen.

— Kom, kom! Edward, — het zijn dranksmokkelaars. Maar zij zullen toch de vrouw van hun principaal niet berooven!

— Als je dat denkt, dan ken je hen slecht! Zij deinzen nergens voor terug en zij zullen ook wel zorgen, dat zij niets kan bewijzen. Als zij zoo dom was zich bij hen te voegen, dan moet zij ook de gevolgen maar dragen! Maar, ik beschouw de diamanten toch nog altijd als mijn eigendom, zie je! En voor ik zou toelaten, dat een van die schurken er

zich van meester maakt..... Komt, naar boven!

En Brand begreep, dat het gevaarlijkste gedeelte van het avontuur nu begonnen was, toen Raffles den voet zette op de onderste trede van den breeden trap en die haastig begon te beklimmen.

Het gebouw telde niet minder dan drie verdiepingen, en overal waren kleine souperzalen, kabinetten, zalen waar gespeeld werd en die heel gemakkelijk en vlug door de overtreders ontruimd konden worden.

Maar hoe vlug zij ook hadden geloopt, zij hadden toch onmogelijk de lift kunnen achterhalen, en op de bovenste verdieping zagen zij dit toestel leeg weer terugkeeren.

Het was dus moeilijk te zeggen, waar Eleonore zich op dit oogenblik met hare gevaarlijke vrienden bevond.

Maar Raffles kreeg een goeden inval.

Hij stelde zich bij de liftkooi op, wachtte totdat die weer bovenkwam met andere gasten en viel toen onverhoeds den zwarten liftjongen op het lijf met de vraag:

— Waar heb je mijn vrienden gebracht — vier dames en vier heeren?

Onmiddellijk antwoordde de jongen, begeerig kijkend naar het dollarstuk dat Raffles hem voorhield:

— Tweede verdieping, ik geloof dat ze naar kamer 17 zijn gegaan, Mijnheer.

Reeds had hij het zilverstuk weggegrist.

Raffles deelde aanstonds aan Brand en Henderson mede wat hij gehoord had en zij daalden dadelijk weer de trap af en begonnen naar kamer 17 te zoeken.

Het bleek al heel spoedig dat men hier vrij goed den weg moest kennen om niet te verdwalen, want het was een warnet van trapjes en gangen, en het was niet te verwonderen, want de zaak van Mr. Birijll was langzamerhand uit niet minder dan vijf verschillende huizen gegroeid, waarvan de verdiepingen natuurlijk niet altijd even hoog lagen.

Hier en daar trad een kellner discreet naar buiten en door de half geopende deuren keek men een glimp van een weelderig gemeubeld vertrek, waar een lief paartje soupeerde — maar soms ook in een eenvoudig gemeubelde kamer waar twee mannen met groote, zware sigaren in den mondhoek heen gebogen zaten over groote vellen papier met cijfers.

Eindelijk vonden zij kamer 17 en zij bleek strategisch vrij ongunstig gelegen te zijn, achter in een doodlopende gang die aan het einde een venster had, met een gewoon rolgordijn afgesloten.

Er klonk achter de gesloten deur een luid getier, geschreeuw en gelach.

— Zij zijn al aan den gang! zeide Raffles.

— Welk een ongelooflijke dwaasheid van die vrouw ook, zich bij zoo'n gelegenheid met haar juweelen sieren, merkte Brand hoofdschuddend op.

— Zij zal ze wel niet opzettelijk hebben aangedaan, Brand, zeide Raffles. Dat zou al heel dom zijn geweest. Vermoedelijk kwam zij juist laat thuis van een partij, verrastte haar man bij de kleine transactie, en gunde zichzelf niet den tijd zich van haar sieraden te ontdoen!

Raffles had onder het spreken in zijn zak getast, en bracht het sterke zijden koord te voorschijn, dat hem ook vroeger reeds zulke goede diensten had bewezen.

Hij schoof het raam een weinig open, na het gordijn een handbreed te hebben opgehaald en zeide tevreden:

— Dat valt mee! Er is een heel smal balkon, waaraan we dit koord kunnen vastmaken. Henderson en Brand, ga voor mij staan, zoodat ze niet dadelijk kunnen zien wat ik doe! Henderson geef me jouw koord ook — twee is ruimschoots voldoende.

Er verliepen ongeveer vijf minuten en in dien tijd liep er slechts eenmaal een haastige kelner voorbij den gang, door de breede hoofdgang, die niet eens terzijde keek.

Raffles schoof het raam voorzichtig weer dicht, richtte zich op en zeide:

— De koorden zijn stevig vastgemaakt — en zoo hebben we tenminste een middel om te ontkomen, als de nood aan den man is.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of achter de deur van nr. 17 klonk een luide schreeuw en daarop gilde een vrouwen stem:

— Neen, ik wil niet meer drinken, ik wil er uit, laat me los of ik roep den eigenaar!

Een schel gelach volgde op deze kreet. Toen het bonzend geluid van een stoel die wordt omgeworpen.

— Het is ernstiger dan ik dacht, zeide Raffles en zijn oog bliksemde. Wij zullen daarbinnen eens roet in het eten gaan werpen, vrienden!

Hij draaide aan den knop van den deur, maar vruchteloos, zooals hij wel vermoed had.

Een enkele wenk was voor Henderson voldoende, om te begrijpen wat er van hem verlangd werd.

Hij behoefde maar even zijn krachtige schouders tegen de deur te zetten en krakend vloog ze open.

Daar binnen zat het gezelschap om den

rijk gedekte tafel, champagne stond in koelers. Kostbare spijzen geurden op de schalen.

De grootste der mannen had Eleonore op zijn knieën getrokken en trachtte haar met geweld te kussen.

De vrouw verdedigde zich wanhopig.

Maar plotseling viel er een zwijgen en allen zaten als versteend, toen de deur zoo eensklaps krakend open vloog.

Eleonore was onmiddellijk opgesprongen, en instinctmatig op de indringers toegelopen, alsof zij van hen hulp verwachtte.

Zij was doodsbleek en half bezwijmd van angst.

— U heeft niets te vreezen, Madam, zeide Raffles rustig. U kunt aanstonds met ons van hier gaan — maar ik heb eerst nog een kleinigheid met die heeren te regelen.

Met den revolver in zijn rechtervuist was hij naar voren getreden, en half met den linker een servet opgenomen.

Hij zwaaide het open, legde het op een hoek van de tafel en beval kortaf:

— Leg hierin al jullie juweelen en je geld, en vlug een beetje.

De vier mannen, bijna geheel ontnuchterd van woede en schrik raadpleegden elkander met een snellen blik en toen wierp een hunner met donderend lawaai de zwaar gedekte tafel om, terwijl nummer twee zijn revolver trok.

Een derde schoot vanuit zijn broekzak en de kogel miste Raffles op een haar die een stap achteruit had moeten doen om de zware tafel te vermijden.

Daar het om zijn leven ging aarzelde Raffles geen seconde maar schoot terug en verbrijzelde den broekzakschutter den rechterschouder.

Henderson was onmiddellijk komen toespringen en sloeg den man die het kunstje met de tafel had uitgehaald met een enkele slag neer, zoodat hij languit tusschen de in scherven gevallen borden neerplofte.

En omdat nu ook Brand zijn zesloops had getrokken, zonder evenwel zijn post bij de deur te verlaten, zagen de twee anderen wellicht in dat de partij te ongelijk stond en met oogen die van machtelozen haat fonkelden, wierpen ze al hun bezittingen op een hoop die door Henderson onmiddellijk in het servet werden verzameld.

— Een oogenblikje James, kwam Raffles tusschenbeide. Ik geloof haast.....

Hij liep vlug langs de drie ontstelde vrouwen die lijkbleek in een hoekje bijeen waren gedrongen, betastte en bekeek de overdreven zware snoeren parelen en zei minachtend:

— Ik was er al bang voor. Bazar prullen! Geen tien dollar waard! Champagne en Simili,

welk een combinatie! James onderzoek ook den heer die daar een bad in de scherven neemt! De reus trok den bewusteloozen smokelaar op de been alsof hij een verdronken kat uit het water haalde, schudde het slappe lichaam net zoo lang bij de enkels heen en weer totdat al de zakken hun inhoud hadden overgegeven.

Daarop liet hij zijn slachtoffer zachtjes weer vallen en zette het inzamelen van zijn buit voort, terwijl Brand vlug en handig den vierden man van het zijne ontlastte, waaronder ook een zware browning bleek te zijn, die hij gelukkig niet den tijd had gehad te gebruiken.

Ook de anderen werden ontwapend voor zoover dat nog noodig was, Raffles nam het servet aan de vier punten op, wierp een vluchtigen blik op den inhoud, beurzen en ringen, gouden sigarettenkokers en dikke portefeuilles, handenvol goudgeld en horloges, en merkte toen op:

— Hum, ik ben niet geheel en al ontevreden. Mevrouw, U heeft de misdadigerswereld willen leeren kennen — U kent er nu althans een deel van! Ga voor ons uit — wij zullen Uw aftocht dekken! Ik zal u beneden aan een auto helpen.

Wankelend deed Eleonore een paar stappen in den gang, bereikte de hoofdgang en snelde die toen af, slechts door één wensch voortgejaagd — zoo spoedig mogelijk weg te komen uit deze hel.

— Nu, dat zal haar wel hebben genezen, mompelde Raffles voor zich heen, het servet bijeenknoopend en het niet zonder moeite buiten in zijn overjas proppend.

— En haar juweelen? vroeg Brand.

— Zij mag ze behouden — voorloopig, antwoordde Raffles kortaf. Ik heb hier genoeg. James — knevel die kerels, en bindt ze vast, het huis zit hier vol van de gevaarlijkste schurken en ik weet er den weg niet goed! Het zou jammer zijn, met die buit in onzen zak het loodje te moeten lijden. Vlug wat — ze hebben misschien beneden het geraas van die omgeworpen tafel gehoord.

Henderson deed zijn werk snel en goed — en toch nog bijna te langzaam zooals dadelijk zal blijken.

Want juist toen het drietal den hoofdgang wilde betreden, zagen zij van weerskanten een heele legermacht naderen, die er lang niet vredelievend uitzag — want men zag het glanzen van revolverloopen en meslemmets.

Raffles had zijn gelaat maar even vertoond, maar de zware kerel met de borstelige wenkbrauwen van de eetzaal, had hem gezien en

schreeuwde tot Biryll:

— Daar heb je hem! Hij is het! Het is Raffles, of ik wil mijn eigen hoofd opeten!

— Drommels, dat is een onaangename ontmoeting! riep Raffles. Iemand die mij een beetje al te goed kent. Vlug door het raam, vrienden — wij zitten hier tusschen twee vuren!

De drie mannen ijlden de gelukkig zeer korte gang weer in, het raam vloog open en het volgende oogenblik waren zij over den balkonrand gestapt, en begonnen in de duisternis hun gevaarlijke nederdaling.

Boven hun hoofden klonk een waar gekrijsch van woede en helsche wraakzucht.

Blijkbaar had men zooeven het schilderachtig tafereeltje in kamer 17 ontwaard.

En daar stonden zij nu beneden, op een stikdonkeren binnenplaats, met handen die schrijnden van het vlugge neerdalen langs het zijden koord.

Zij begrepen dat zij moesten handelen, want hun leven liep gevaar.

Daarboven leunde er al een oyer het balkon heen, en loeide:

— Hij, daar beneden, versper hun den weg. Zij mogen hier niet levend vandaan!

Een deur vloog open, en dat werd misschien juist het behoud van het drietal. Want het bleek de deur te zijn van de helder verlichte keuken, die zij zoo goed kenden.

Een reusachtige keukenchef verscheen in de deuropening, maar hij kon zich daar maar een seconde handhaven, want Henderson was op hem afgestormd, als een woedende stier, en de tweehonderd pond van den chef lagen het volgende oogenblik in een meelvat dat hem goedertieren ontving en zijn val eenigszins brak.

In een soort van sneeuwstorm, verwekt door het overal rondstuivende meel, dansten de verschikte gedaanten der koks, die woest met hun lepels zwaaiden, en Henderson gilte vol blijdschap:

— Het lijkt wel een carnaval uit White Chapel. Uit den weg daar keukentuig! En links en rechts vlogen de arme koks als kegels.

De drie mannen bereikten de gangdeur, en stonden het volgende oogenblik voor de geheime deur — maar met de achtervolgers op hun hielen!

Toch begrepen zij dat dit de eenige weg was die nog voor hen openstond.

Zij renden de steenen trap af en ijlden bij het licht van hun zaklantaarns door den kelder, wrongen zich door de spleet, maar trachtten vruchteloos de twee helften van het wijnrek weer aaneen te doen sluiten.

Want achter hen klonk het dreigend en moordzuchtig geschreeuw van de achtervolgers.

Zij kwamen in den aangrenzenden kelder, draaiden de zware deur aan den zwaren kruk over en vlogen voort door den duisteren gang, terwijl reeds de kogels om hun hoofden floten, die op goed geluk weren afgeschoten.

Slechts eenmaal stond Brand stil om terug te schieten, en een woeste schreeuw verkondigde hem, dat zijn schot raak was geweest.

Zij bereikten den viersprong, niet meer dan 60 meter voor hunne vijanden, en tenslotte de groote grot, die nog altijd verlicht werd door de elektrische plafondlamp daarboven.

— De gang numero 1 in, fluisterde Raffles haastig, ik doof het licht uit.

Juist voor de gang op zijn beurt in te gaan, wendde Raffles zich om en een goed gericht schot deed de lamp in scherven vliegen.

Achter hen klonk weer een kreet van dolle

woede, in hunne haast hadden de achtervolgers vergeten zich van lampen te voorzien.

Als herten ijlden de drie mannen voort en kwamen onderaan de ijzeren trap, die zij vlug bestegen.

Zij hoorden achter zich een hatelijken lach, toen het overhalen van een handel.

— Niet kwaad, dat ik de verbinding heb verbroken! zeide Raffles onder het voortklimmen, daar is een heer die de stroom inschakelt. Nu, hij kan lang schakelen.

Zij stonden reeds boven, en kwamen in den grooten kelder.

Onmiddellijk schoven zij de drie zware grendels voor de verbindingsdeur, plaatsten den dubbelen ladder tegen den muur, en klauterden haastig door het gat naar buiten.

Zij stonden in den tuin.

Om hen heen was de diepe stilte van den laten zomernacht.

Een paar minuten later waren zij over den tuinmuur geklommen.

De volgende aflevering bevat:

LIEFDE EN DRANK.

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885